

บทนำ

เสียงออกหน้าบ้านที่ดังติดต่อกันโดยไม่มีท่าทีว่าจะหยุด ทำให้ร่างบางที่นอนแผ่หมดสภาพบนเตียงต้องคว้าหมอนมาอุดหูหนีความรำคาญ กระนั้นเสียงออกก็ยังอุตส่าห์ทะลุทะลวงเข้ามาทำลายโสตประสาทของเธอได้อยู่ดี

“โอ๊ย อะไรกันนักหนา คนจะหลับจะนอน ไม่รู้จักเกรงใจชาวบ้านชาวช่องเขาบ้าง ที่บ้านไม่มีกริ่งให้กดหรือโงะถึงได้กดรัวๆ อยู่ได้”

ตอนแรกกะจะทำหุทวนลม แต่ในที่สุดก็ทนไม่ไหว ร่างบางในชุดเดรสแนบเนื้อย้วยย่นที่ใส่ตั้งแต่เมื่อคืนลุกขึ้นมาในสภาพหัวกระเซิง คราบเมกอัพเปรอะเลอะบนใบหน้า บอกได้คำเดียวว่าดูไม่เจิด

“คอยดูนะ ถ้าเป็นพวกขายประกันหรือเร่ขายของตามบ้าน แม่จะด่าให้หาทางกลับบ้านไม่เจอเลย ฮี๊ย”

หญิงสาวขี้ผลลอนยาวสีน้ำตาลเข้มของตนเองอย่างหัวเสีย เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันไปตลอดทางที่เดินกระแทกส้นเท้าเพื่อไปดูว่าใครบังอาจมารบกวนเวลานอน

เมื่อคืนกว่างานเลี้ยงฉลองรับปริญญาจะจบ กว่าจะลากสังขารกลับมาบ้านได้ก็ปาเข้าไปเกือบเช้า หัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย ไม่ได้

สนใจจะอาบน้ำหรืออะไรทั้งนั้นเพราะเปลี้ยและเมาเกินกว่าจะยืนไหว
จำทางกลับบ้านได้ก็บุญแค่นั้นแล้ว แต่นี่ยังไม่ทันจะแปดโมงดึกกลับ
มีมารผจญ

“มีธุระอะไรไม่ทราบ ถ้ามาขายประกัน ไม่ซื้อ เพราะฉันร่างกาย
แข็งแรงดี ไม่ตายง่ายๆ หรือก”

ชาญแทบผะงะกับหญิงสาวหน้าบูดห่วยๆที่แค่เห็นหน้าเขาก็
แหวัดๆ ใส่ กว๊ากว่าขายหนุ่มจะหายยิ่งและหาเสียงของตัวเองเจอ เจ้าของ
บ้านก็มายื่นเท้าสะเอวทำหน้าบอกบุญไม่รับอยู่ตรงหน้าแล้ว

“เอ่อ ขอโทษครับ ผมมาหารชด ไม่ทราบว่าเขาอยู่บ้านหรือ
เปล่า” ชาญถามอย่างสุภาพพลางลอบสังเกตุคนสนทนาไปด้วย เธอ
สวย ถ้าหน้าจะไม่บูดและมีคราบมาสคาราเลอะอยู่รอบดวงตา

คนถูกถามยั้งหน้าอ ก่อนจะชี้นิ้วไปที่โรงจอดรถซึ่งว่างเปล่า

“เห็นรถมั๊ย ถ้าเห็นก็แสดงว่าอยู่ ถ้าไม่เห็นก็แสดงว่าไม่อยู่
ลาก่อน” เอ่ยปากไล่อย่างไม่ไฉนแล้วก็เตรียมสะบัดก้นกลับเข้าบ้าน
เพื่อนนอนต่อ

ผู้มาเยือนกลับยังเข้าชี้ไม่เลิก

“ไม่ทราบว่าผมจะตามตัวเขาได้ที่ไหนบ้างครับ พอดีว่ามีเรื่อง
ด่วนมาก และโทรศัพท์ของเขาก็ติดต่อไม่ได้”

“ไม่รู้ ฉันเป็นน้องไม่ได้เป็นเครื่องติดตามตัวของใคร จะไปตรัสรู้
ได้ยังไงไม่ทราบ”

เป็นอีกครั้งที่ชาญอ้าปากค้าง เขามองหญิงสาวตรงหน้าที่ใกล้
จะกลายร่างเป็นแม่มด ถ้าเปรียบริมฝีปากอิมสวยนั้นเป็นกรรไกร
ปานนี้เขาคงจะเลือดสาดไปแล้วแน่นอน

โมริเองก็จ้องตาชาญไม่หลบ ให้เขารู้ว่าเธอรำคาญเต็มแก่กับ
การถามในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเธอสักนิด ถ้าอยู่ในอารมณ์ปกติหญิงสาว
คงจะตอบดี ๆ

“ฐานะของคุณมีแค่นี้ใช่ไหม เพราะคุณรบกวนเวลาพักผ่อนของฉัน
มามากแล้ว เชิญค่ะ” ออกปากไล่อีกครั้ง หมุนตัวเดินหนี แต่ก็ต้องหัน
กลับจนคอแทบเคล็ดกับประโยคที่ได้ยินถัดมา

“ถ้าคุณเป็นน้องสาวของรัชต ผมคิดว่าคุณควรจะรับฟังฐานะของ
ผมก่อนนะครับ เพราะไม่อย่างนั้นผมอาจต้องบอกให้เจ้านายของผม
แจ้งความจับพี่ชายคุณ แต่ถ้าคุณให้ความร่วมมือยอมบอกว่ารัชตอยู่ที่ไหน
เราอาจจะไกล่เกลี่ยกันได้”

“ว่าไงนะ แจ้งความ แจ้งความข้อหาอะไรไม่ทราบ”

เสียงของโมริสูงปรี๊ดจนชาญเกือบจะยกมือขึ้นมาปิดหู นอกจาก
ปากของเธอจะเป็นน้องๆ กรรไกรแล้ว สงสัยยังกินนกหวีดเข้าไปด้วย

“ข้อหาลักพาตัวครับ”

โมริอ้าปากหวอ หลังจากหายใจก็เริ่มโวยวาย

“บ้าไปแล้ว ใส่ร้ายกันชัดๆ พี่ชายฉันไม่มีทางลักพาตัวใคร
แน่นอน กล่าวหากันอย่างนี้ฉันฟ้องหมิ่นประมาทได้นะ” พี่ชายแสนดี
ชี้เกรงใจคนจนนำราคาญของเธอเนี่ยะจะไปลักพาตัวใคร อมพระ
ทั้งวัดมาพูดยังไม่เชื่อ

“ทางเรามีหลักฐานทุกอย่างว่ารัชตอยู่กับคุณเอมิกาเป็นคน
สุดท้ายก่อนทั้งคู่จะหายไป เจ้านายผมยังไม่อยากแจ้งความให้
เป็นเรื่องใหญ่จึงเลือกจะมาพูดจาทกลงกันดีๆ ก่อน แต่ดูเหมือนว่า
พี่ชายของคุณจะไม่อยากไกล่เกลี่ยเพราะหายไปแบบนี้ ผมคงต้อง
แจ้งความ”

ชาญเอ่ยอย่างเบ็ดเสร็จ เตரியจะเดินกลับรถเพื่อไปแจ้งความ
คืบหน้าแก่เจ้านาย

แต่คราวนี้คนที่เอาแต่ไล่กลับรีบวิ่งเข้ามาขวางหน้าตาตื่น

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งแจ้งความนะ คุณบอกว่ามีหลักฐาน ฉันขอดู
ก่อนได้มั้ย พูดลยๆ อย่างนี้จะให้ฉันเชื่อได้อย่างไรว่าคุณพูดมาคือ

ความจริง”

“หลักฐานเป็นกล่องวงจรปิดที่บริษัทรับ และมีพยานหลายคน เห็นว่ารถออกไปกับคุณอเมริกาด้วย ถ้าคุณอยากดูคงต้องไปดูที่บริษัท นะครับ”

“แล้วฉันจะเชื่อคุณได้อย่างไรว่าคุณไม่ใช่พวกต้มตุ๋นลวงผู้หญิง ไปขาย ขอดูบัตรประชาชนหน่อย” ว่าพร้อมกับแบมือมาข้างหน้า สีหน้าเอาเรื่อง ชาญถอนหายใจแต่ก็ยอมควักกระเป๋าสตางค์หยิบ บัตรประชาชนออกมา แลมนามบัตรให้อีกหนึ่งใบ โมรีกวาดสายตา อ่านรายละเอียดอย่างรวดเร็ว แอบท่องจำชื่อ ชาญ ภูมิพัฒน์ ไว้ ในใจ

ความหวาดระแวงเริ่มน้อยลงเมื่อในนามบัตรระบุว่าเขาเป็น เลขฯ ของ ภคิน ภาณุรัตน์ ประธานกรรมการบริหารภาณุรัตน์กรุ๊ป เจ้าของห้างสรรพสินค้าเดอะวันที่มีชื่อเสียงหรูหราใหญ่โตและมีสาขามากที่สุดในประเทศ

ที่สำคัญ พี่ชายเธอทำงานเป็นนักบัญชีอยู่ที่นี่ด้วย

“โอเค ขอเวลาฉันจัดการตัวเองสิบนาที แล้วเราจะไปดูหลักฐาน ที่คุณอ้างถึงกัน” โมรีคืนบัตรประชาชนให้แต่ยืदनามบัตรไว้ เพื่อมีเหตุ จุกเงินต้องใช้ คนสมัยนี้ไว้ใจได้ที่ไหน เห็นหน้าหล่อๆ แต่งตัวดีๆ แต่ความจริงเป็นโจรก็มีให้เห็นอยู่ทุกวันตามข่าวในหนังสือพิมพ์และโลก โซเชียล

ชาญพยักหน้ารับรู้ พลางมองตามร่างเฝ้ายวนชวนเคลิ้มฝันของ น้องสาวคนที่ทำให้เจ้านายของเขาอาละวาดบ้านแทบแตกไปด้วย ความหนักใจ พี่น้องคู่นี้นอกจากหน้าตาแล้วแทบจะไม่มีอะไรเหมือนกันเลย เท่าที่เขารู้จักchst รายนั้นเป็นคนพูดน้อย ขี้เกรงใจ แต่ขยัน ขันแข็งจนเจ้านายของเขาเกือบจะเลื่อนตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าแผนก แล้วแต่น้องสาวของrchกลับมีนิสัยตรงกันข้าม ดูจะเป็นคนขี้ไวยวาย

ไม่ยอมคน แถมยังปากจัดอีกต่างหาก

เลขาฯ หนุ่มถอนหายใจเหนื่อยอ่อน ยกมือขึ้นลูบปลายจมูกอย่างครุ่นคิด จนถึงตอนนี้เขาก็กังเดาไม่ออกกว่าทำไมรัชต์กับเอมิกาถึงหายไปด้วยกันได้ มิหนำซ้ำก่อนหน้านี้ก็ไม่มีใครกระแคะกระคายว่าทั้งคู่รู้จักกัน

ที่สำคัญ เขาแทบไม่เชื่อว่าคนสุภาพเรียบร้อยอย่างรัชต์จะกล้ามาล้วงคองูเห่า ไม่สิ สำหรับเจ้านายเขาต้องเรียกว่ามาเหย่หนดเสื่อหลับมากกว่า ตอนนี้เสื่อก็กำลังอยู่ในอารมณ์เดือดพล่านสุดๆ ตั้งแต่ที่เขารู้จักมาเลยก็ว่าได้

เขาได้แต่ภาวนาขอให้เรื่องทุกอย่างเป็นการเข้าใจผิด หรือถ้าเอมิกาหายไปกับรัชต์จริงๆ ก็ขอให้นักสืบฝีมือดีที่ภักดีว่าจ้างด้วยราคาแพงลิบลွ้ตามหาทั้งคู่ให้เจอโดยเร็ว

สิบนาทีก่อนจะไม่เกิน โม่รีก็เดินฉับๆ ออกมาจากบ้านด้วยรูปลักษณะใหม่ เส้นผมสีน้ำตาลเข้มถูกหวีจนเรียบและมัดรวบขึ้นเป็นหางม้าเปิดดวงหน้าที่คราบเครื่องสำอางถูกชะล้างเหลือเพียงความหมดจดไร้การแต่งแต้ม ชุดเดรสรัดรูปถูกเปลี่ยนเป็นเสื้อยืดพอดิตัวกับกางเกงยีนขาวเฒ่าแนบเนื้ออวดเรียวกาเพรียว พร้อมกับรองเท้าผ้าใบและกระเป๋าสะพายข้างใบเล็ก

โม่รีล็อกประตูบ้านเรียบร้อยก็ก้าวเร็วๆ ไปหาซาญที่ยืนคอยอย่างสงบอยู่ข้างรถยนต์บีเอ็มดับเบิลยูสีน้ำเงินของเขา

“ฉันทพร้อมแล้ว”

เสียงแตรกระดังงาที่ดังขึ้นใกล้ๆ ทำให้ซาญได้สติหลังจากที่เฝ้ามองตลึงไปชั่วครู่ เมื่อไม่แต่งหน้าและการแต่งตัวแบบนี้ทำให้เธอดูเด็กลงไปอีกโขเลยที่เดียว แถมยังสวยเสียด้วย อาจจะสวยและมีเสน่ห์ยิ่งกว่าคุณเอมิกาด้วยซ้ำ

แต่ถึงเธอจะสวยปานนางฟ้าขนาดไหน หัวใจของเขาก็ไม่หวั่นไหว

เพราะข้างในมีใครบางคนจับจองมาตลอดสองปีเต็ม และไม่คิดที่จะแบ่งที่ว่างให้ใครอีก

1

At the first sight

โมรีตื่นตาตื่นใจไม่น้อยกับความอลังการของคฤหาสน์สีขาวหลังงามที่ตั้งอยู่บนเนื้อที่กว้างยี่สิบไร่ บอกถึงฐานะของผู้ครอบครองได้เป็นอย่างดีถ้าไม่ใช่ระดับเศรษฐีก็ต้องเป็นอภิมาหาเศรษฐีถึงจะมีบ้านและที่ดินอยู่กลางเมืองหลวงแบบนี้ได้

ก่อนหน้านี้จะมาที่นี่ ชาญพาเธอไปที่บริษัทของภคินมาแล้ว แต่เขาไม่อยู่ ผู้ช่วยเลขานุการแจ้งว่าเขากลับมาบ้านแล้วพร้อมหลักฐานที่ชาญอ้างถึง

เมื่อสารคดีจำเป็นตึงเลี้ยวรถมาจอดอยู่หน้ามูข โมรีก็ก้าวลงไปยืนแขนคอดั่งบ่ามองคฤหาสน์ เธอเองก็มีเพื่อนรวยๆ อยู่หลายคน แต่บ้านของพวกนั้นยังใหญ่ไม่เท่าครึ่งหนึ่งของสิ่งก่อสร้างตรงหน้าเธอสักนิด

“เชิญทางนี้ครับ”

ชาญเดินนำโมรีเข้าไปข้างใน ข้างนอกกว่าอลังการแล้วยังเพียบไม่ติดกับด้านในที่ทำเอาผู้มาเยือนเป็นครั้งแรกขนลุก เฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นแน่นดีไซเนอร์เรียบหรูแต่มองแวบเดียวก็รู้ว่าราคาคงไม่ได้เรียบๆ ตามหน้าตา

โมรีถูกพาขึ้นบันไดหินอ่อนไปหยุดอยู่หน้าประตูบานหนึ่ง ชาญ

เคาะเบาๆ ก่อนจะมีเสียงทุ้มห้าวแต่ฟังแล้วทรงอำนาจดังมาจาก
ด้านในอนุญาตให้พวกเธอเข้าไปได้

หญิงสาวกวาดตาสำรวจรอบห้องอย่างรวดเร็วพบว่าห้องนี้
คงเป็นห้องทำงาน ก่อนดวงตากลมโตจะไปหยุดอยู่ที่แผ่นหลังกว้าง
ของร่างสูงใหญ่ที่ยืนหันหลังและเอามือล้วงกระเป๋ากางเกงอยู่ตรง
ริมหน้าต่าง

ผู้ชายคนนั้นสูงมากในความคิดของเธอ อย่างน้อยคงไม่ต่ำกว่า
ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร หรือเปลวๆ อาจจะเฉียดร้อยเก้าสิบเลย
ด้วยซ้ำ

และเมื่อร่างนั้นหันมา ดวงตาสองคู่ก็สบประสานกันโดยไม่ได้
นัดหมาย โหมรีนั่งลงไปชั่วขณะก่อนจะกะพริบตาปริบๆ ให้หลุดจาก
ภวังค์ที่คิดว่าตัวเองกำลังยืนอยู่กลางทุ่งดอกลาเวนเดอร์ ที่มีเทพบุตร
หน้าเข้มกำลังยืนจ้องเธอด้วยดวงตาสีดำสนิทอย่างเดาอารมณไม่ถูก

สองคนเล่นเกมจ้องตากันจนชาญต้องส่งเสียงขัดจังหวะ

เจ้าของใบหน้าหล่อคมเข้มละสายตาจากดวงหน้าสวยหันไปหา
คนของตัวเอง

“ฉันบอกให้นายไปตามตัวไอ้ρχตมา แล้วนายไปหิวผู้หญิงที่ไหน
มาไม่ทราบ” เสียงตืดจะดุของบุรุษร่างใหญ่ทำให้โหมรีตัวกระตุก เธอ
ฟังออกว่าน้ำเสียงนั้นมีแว่วหมีนแกลนอยู่ไม่น้อย ไหนจะสายตาที่มอง
เธอราวกับสำรวจตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างน่าเกลียดนั่นอีก
ชาญกำลังจะตอบ แต่ก็ซ้ากว่าเธอ

“ฉันเป็นน้องสาวของพี่ไม้ หมายถึงพี่ρχตนะ เลขาฯ ของคุณ
กล่าวหาว่าพี่ชายของฉันลักพาตัวหลานสาวของคุณ ฉันต้องการเห็น
หลักฐานที่ว่าพี่ไม้เป็นคนทำเลยตามมาทีี่ มีปัญหาอะไรมั้ยคะ” โหมรี
ได้ตอบด้วยน้ำเสียงยียวนระคนท้าทาย

ชาญเกือบอุทานให้ความกล้าหาญของหญิงสาว หนุ่มเข้ม

เหลือบมองปฏิกิริยาของภคิน อีกฝ่ายยังนิ่ง แต่เป็นความนิ่งที่น่าหวาด
หวั่นไม่น้อย เพราะดวงตาไม่ได้นิ่งตามไปด้วย

“ไหนล่ะหลักฐาน เอามาดูซิ” โมรีเร่งเมื่ออีกฝ่ายเอาแต่จ้องเธอ
ตาเขม็ง หน้าเธอมีหนองไหลออกมาหรือไงถึงได้จ้องเอาๆ

ภคินเหี้ยมดื้อมึน ไม่เคยมีใครกล้าต่อปากต่อคำแถมยังจ้องตาเขา
ไม่หลบแบบนี้มาก่อน ยิ่งเป็นผู้หญิงด้วยแล้ว แทบจะไม่มีเลยด้วยซ้ำ
แล้วยายหน้าสวยร่างออรชรคนนี้เป็นใครถึงกล้ามาทำท่าหยิ่งผยอง
จ้องหองกับเขา ทั้งที่พี่ชายตัวเองเป็นคนชั่วที่ลักพาตัวหลานสาวของ
เขาไปแท้ๆ ช่างไม่เจียมตัว

ชาญเห็นเจ้านายส่งสายตาดอกคำสั่งมาให้ เลขาฯ ผู้รู้ใจก็รีบ
หยิบแผ่นซีดีบนโต๊ะทำงานไปใส่ในเครื่องเล่น ก่อนที่หน้าจอทีวีติดผนัง
ขนาดสี่สิบสองนิ้วจะฉายภาพวงจรปิดในลิฟต์

ตอนแรกยังไม่มียอะไรเกิดขึ้น จนผ่านไปประมาณสองนาที ก็
ปรากฏร่างที่โมรีคุ้นตามาตลอดชีวิตเดินเคียงข้างมากับสาวน้อยหน้า
หวานในชุดนักศึกษาถูกระเบียบ

ริมฝีปากอ้อมเฝ้มแน่น เมื่อเห็นเต็มสองตาว่าพี่ชายของเธออยู่กับ
หลานสาวของภคินจริงๆ

ในภาพจากกล้องวงจรปิด รัชมีสีหน้าเคร่งเครียด ส่วนเอมิกา
ยืนก้มหน้านิ่ง ไหล่บอบบางดูสั่นน้อยๆ คล้ายกำลังสะอื้นให้ จนฝ่าย
ชายต้องฉวยมือมากุมไว้และกระซิบบอะไรบางอย่าง ความสนิทสนมที่
ทั้งคู่แสดงต่อกันทำให้โมรีต้องกลืนน้ำลายอย่างฝืดเคืองและเริ่มหายใจ
ไม่คล่อง

ภาพบนหน้าจอดับดับเมื่อเจ้าของบ้านปิดลง เขาตวัดสายตา
มองโมรีอย่างเอาเรื่อง

“ที่นี่เธอจะว่ายังไง ในเมื่อหลักฐานชัดเจนว่าเอมิกาอยู่กับรัช
และตอนนี้หลานสาวฉันกับพี่ชายเธอก็หายตัวไปพร้อมกัน”

“ฉันว่าต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิด พี่ไม้ไม่มีวันทำอะไรแบบนั้นแน่นอน” ไซ้ ต้องเป็นอย่างที่เธอนั่นแหละ พี่ชายเธอนี้นะจะดูอาจทำเรื่องผิดกฎหมาย ขนาดลอกการบ้านเพื่อนหรือโกงข้อสอบ วิชายังไม่เคยคิดจะทำเลยสักครั้ง

โมรีจึงตามกตินอย่างไม่ยอมแพ้ นึกนิทหาอีกฝ่ายในใจว่า ใบหน้าหล่อเหลานั้นจะต้องโบกปูนไว้ให้ยืมไม่เป็น แสดงความรู้สึกไม่ได้ ไม่ต่างอะไรจาก ‘ผีดิบ’ แน่ๆ

“เห็นชัดเต็มตาขนาดนี้แล้วยังจะแฉจนสีข้างถลอกปกป้องกันอีกเหรอ เฮอะ”

“นี่ คุณเอาแต่กล่าวหาพี่ไม้ แล้วได้ถามหลานสาวตัวเองหรือเปล่าว่าเต็มใจไปกับพี่ฉันมั๊ย บางทีเขาอาจจะเต็มใจออกไปด้วยกันก็ได้”

“เธอหาว่าหลานสาวฉันเต็มใจหายไปข้ามวันข้ามคืนกับผู้ชายจันลี จะมากไปแล้วนะ”

โมรีจะไปกับเสียงคำรามราวกับสัตว์ป่าดุร้ายที่กำลังโกรธ เพราะมีลูกหนูตัวจ้อยมากระตุกหนวด เธอจะถอยหนีแต่ก็ไม่ทันคน ขาวาวที่ก้าวพรวดเดียวก็เข้ามาประชิดตัว เขาคว่าตันแขนเรียวแล้วบีบแน่น

“โอ๊ย ฉันเจ็บนะ”

กตินโกรธจนหูอื้อ ผู้หญิงคนนี้อึดอัดยิ่งนักกล่าวหาเอมิกาที่เขาเลี้ยงมากับมือ ทำไมเขาจะไม่รู้จักนิสัยใจคอของหลานตัวเอง เอมิกาแทบจะไม่มีเพื่อนผู้ชายด้วยซ้ำ แถมยังเป็นคนหัวอ่อน ถ้าไม่ถูกบังคับหรือข่มขู่ เธอไม่มีวันไปกับคนแปลกหน้าเด็ดขาด

โดยเฉพาะผู้ชาย

“ถอนคำพูดของเธอเดี๋ยวนี้” กตินแยกเขี้ยวส่งเสียงข่มจนคนมองเริ่มหันหนีๆ แต่ก็ยังเข็ดหน้าใส่เพราะไม่ยอมยกอมแพ้

“ไม่ ที่คุณยังกล่าวหาพี่ชายฉันได้ แล้วพอฉันว่าหลานคุณบ้าง
ทำมาเป็นโกรธ เพราะเป็นเรื่องจริงใช้มั้ยล่ะ” โมรีพยายามสะบัดตัว
ออก แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมปล่อย เธอก็ทำอะไรไม่ได้

“ซาญ”

ภคินวาดเรียกลูกน้องเสียงดังจนโมรีสะดุ้งโหยง

“ครับ”

“แจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้ ให้ออกหมายจับไอ้รชต ข้อหาลักพาตัวและ
กักขังหน่วงเหนี่ยวอเมริกา”

“ไม่ได้นะ” โมรีร้องลั่น ตกใจจนไม่ทันสังเกตเห็นริมฝีปากที่
เหยียดยิ้มอย่างร้ายกาจของภคิน “อย่าเพิ่งแจ้งตำรวจนะคุณซาญ”

“เธอไม่มีสิทธิ์สั่งคนของฉัน ที่ที่บ้านฉัน ฉันมีสิทธิ์ออกคำสั่งได้
คนเดียว”

“เผด็จการ”

ซาญยืนมองสองคนที่โต้เถียงกันดูเผื่ออย่างไม่รู้จะทำไม
ปกติเจ้านายของเขาเป็นคนเก็บความรู้สึก เรียกว่าเย็นเยือกยิ่งกว่า
ภูเขาน้ำแข็ง แต่มาคราวนี้กลับหลุดเพียงเพราะคำพูดไม่กี่คำของ
โมรี สงสัยจะเครียดเรื่องคุณเอมิกาจนพยับไปแล้ว

“หลักฐานชัดเจนတာตา พี่เธอได้เข้าไปกินข้าวแดงในคุกแน่”
ภคินว่าใส่หน้าโมรีอย่างเป็นต่อ สะใจไม่น้อยที่ได้เห็นใบหน้าสวยและ
แสนจะถือดีนั้นซีดเผือด

“นี่ อย่าเพิ่งใจร้อนสิ ค่อยๆ คุยกันก่อนก็ได้ อย่าเพิ่งแจ้งความ
เลยนะ ฉันว่ารอให้พี่ไม่ติดต่อก่อนไม่ดีกว่าหรือ บางทีอาจจะเป็น
เรื่องเข้าใจผิดกันก็ได้”

โมรีพยายามต่อรองเสียงอ่อน เตือนตัวเองว่าอย่าเพิ่งไปออก
ฤทธิ์ออกเดชอะไรมาเพราะกำลังตกเป็นรอง แต่อย่าให้ถึงทีของเธอ
นะ แม่จ้ดหนักแน่

“เธอมาขอร้องหลังจากที่บอกว่าหลานสาวฉันหนีตามผู้ชายไป
เนี่ยนะ ตลกเป็นบ้า”

“ฉันไม่ได้พูดแบบนั้นสักคำ คุณพูดเองเออเองทั้งนั้น ฉันบอกว่า
เป็นเรื่องเข้าใจผิดกันต่างหาก” ออดไม่ได้ที่จะเถียง แต่น้ำเสียงอ่อนลง
มาก

ภคินรีตามองคนที่เขายังตรึงแขนไว้ในมือ พอเห็นโมรีกัดฟัน
น้ำตาคลอและแขนเริ่มสั่นจึงรู้ตัวว่ากำลังทำให้เธอเจ็บ เขาคลายแรง
บีบลงก่อนจะสะบัดมือออกจนหญิงสาวขวนเซ เขาแอบเห็นเธอทำปาก
ขมขมมึบ คงจะแอบให้ศีลให้พรเขาอยู่แน่ๆ

“ฉันก็ทำให้พี่ชายเธอพาหลานสาวฉันกลับมาสิ แล้วฉันจะถือว่า
เรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น แต่ถ้าทำไม่ได้ เธอก็เตรียมตัวมีพี่ชายเป็นไอ้ชู้คุก
ได้เลย”

โมรีอยากจะเถียงว่าเธอทำแล้ว ตลอดทางที่นั่งรถมากับซาญ
เธอเพียรต่อสายหารชด แต่กลับติดต่อไม่ได้

“ฉันขอเวลาหน่อยได้มั๊ย ตอนนี้ฉันติดต่อพี่ไม้ไม้ได้ แต่ฉันจะ
ลองโทร. หาเพื่อนๆ ของเขาดู” โมรีต่อรองอีกครั้ง อาการแข็งขันดื้อดึง
ลดลงไปมาก ทำให้บรรยากาศในห้องเริ่มดีขึ้น

ภคินจึงคนที่มึนสีหน้ากระวนกระวายอย่างประหม่น หยดสายตา
อยู่ตรงริมฝีปากอímสีชมพูที่ขยับเถียงเขาจอดๆ นานเป็นพิเศษ สายตา
ที่ภคินใช้มองโมรีในเวลานี้ แม้แต่คนสนิทซึ่งทำงานร่วมกันมาหลายปี
อย่างซาญยังอ่านไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่ที่แน่ๆ คือเขา
ชักเป็นห่วงโมรียิ่งงักไม่รู้

ผ่านไปหลายอึดใจแต่เนิ่นนานในความรู้สึกของโมรี ในที่สุด
เสียงของภคินก็ดังขึ้น

“ก็ได้ ฉันจะยังไม่แฉ้ความ แต่จะให้โอกาสเธอตามตัวพี่ชาย
เธอและหลานสาวฉันกลับมาให้ได้ ระหว่างนี้เธอจะต้องอยู่ที่บ้านนี้

เพื่อเป็นหลักประกันว่าเธอไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจหรือแอบไปช่วยเหลือไอ้รหัสลักพาตัวอเมริกา”

“อะไรนะ!” โมรีร้องลั่น มองภคินเหมือนเขาคือสิ่งมหัศจรรย์ของโลกที่อยู่ๆ ลอยมาตั้งอยู่ตรงหน้า ไม่ต่างกับซาถูที่หันขวับไปมองเจ้านายอย่างไม่เข้าใจ

“ในเมื่อพี่ชายเธอลักพาตัวหลานสาวฉันไปกักขังไว้ได้ ฉันก็จะเอาเธอเป็นตัวประกันไว้เหมือนกัน แฟร์ดี”

ภคินไม่ยอมให้การหายตัวไปของอเมริกาเป็นข่าวครึกโครม ไม่ใช่ว่าไม่รักไม่ห่วง แต่เพราะทั้งรักทั้งห่วงจึงจำต้องสืบหาหลานสาวอย่างเงียบๆ

อเมริกาเพิ่งจะอายุยี่สิบปี ยังมีอนาคตที่สดใส เธอไม่ต้องการให้ประวัติของหลานสาวต้องมัวหมองและเป็นขี้ปากชาวบ้านเพราะจู่ๆ ก็หายตัวไปกับผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้

“ไม่เอา เรื่องอะไรฉันต้องมาอยู่ที่นี่ด้วย บ้านฉันก็มี อยู่ที่บ้านฉันก็ตามเรื่องพี่ไม่ได้” โมรีส่ายหน้าต่อต้านประกาศิตของจอมเผด็จการ เขาอาจสั่งใครต่อใครได้ แต่ไม่ใช่เธอ

“ถ้าฉันก็เตรียมมารับหมายศาลได้เลย”

เป็นอีกครั้งที่โมรีอยากจะทำเอาเล็บตะกุยหน้าหล่อๆ ให้เสียโฉม เธอเกลียดรอยยิ้มแบบนั้น เหมือนว่าเขาคือผู้ชนะ และเธอจะต้องทำตามที่เขาสั่งโดยไม่มีข้อแม้

“ว่าไง ถ้าไม่ตกลงก็โน่น ประตุ เชิญกลับไปรอรับหมายศาลที่บ้านได้เลย” ภคินขู่เสียงเข้มอีกครั้งแต่ท่าทางดูผ่อนคลายสบายอกสบายใจจนน่าหมั่นไส้มากในสายตาคนมอง

โมรีกัดฟันกรอดๆ จ้องหน้าอย่างจะกินเลือดกินเนื้อจนซาถูเสียส้นหลังแทน แต่ดูเหมือนเจ้านายเขาจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจสักนิด แถมยังดูสนุกสนานเหมือนกำลังเล่นเกมแมวไล่จับหนูเสียด้วยซ้ำ

“ก็ได้ๆ พอใจหรือยัง”

โมรีกระแทกเสียงอย่างไม่คิดจะปกปิดความไม่พอใจ พยายามคิดในแง่บวกว่าบางทีเธออาจจะอยู่ที่นั่นแคว้นเดียวก็ได้ เพราะเชื่อว่าราชินีไม่ได้ลักพาตัวลูกหลานใครอย่างที่ภคินีพยายามยัดเยียดข้อหาให้แน่นอน

หญิงสาวไม่ได้รู้เลยว่าระหว่างที่ตัวเองกำลังว่าวุ่นใจอยู่นั้น ภคินีก็ลอบมองด้วยสายตาที่ถ้าเธอได้เห็นแล้วคงต้องเปลี่ยนใจไม่ยอมรับปากตามข้อเสนอของเขาเด็ดขาด แอ้มจะต้องรีบวิ่งหนีไปให้ไกลอีกต่างหาก

โมรีกำลังจะบ้า

จากที่คิดว่าจะติดต่อกษัตริย์ได้ภายในวันเดียว หรืออย่างช้าก็สองสามวัน แต่นี่ปาเข้าไปเป็นอาทิตย์แล้ว พี่ชายเธอก็ยังทำตัวเป็นมนุษย์ล่องหน ปลอมให้เธอต้องติดอยู่ในคุกหลังงามที่เหมือนจะสะกดกสบายไปเสียทุกอย่าง แต่ไม่ใช่เลยสำหรับโมรี

คนในบ้านนี่มองเธอเหมือนเป็นศัตรู เพราะภคินีฝังหัวทุกคนว่าเธอเป็นน้องสาวของคนที่ทำให้เอมิกายหายไป แอ้มจะกระดิกตัวไปไหนแต่ละทีก็ถูกสายตาสองจับผิดตลอด สำหรับคนที่มีอิสระมาตลอดชีวิต ที่นี่คือคุกชัดๆ

“พี่ไม่นะพี่ไม่ว่าง ไปมุดหัวอยู่ที่ไหนเนีย รู้หรือเปล่าว่าโมจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว”

เป็นอีกหนึ่งวันที่โมรีเจริญพรพี่ชาย หญิงสาวเดินกลับไปที่ห้องพักที่ภคินีสั่งให้แม่บ้านจัดให้ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับห้องนอนของเจ้าของบ้าน ไม่รู้ว่าเขาจะใจหรือบังเอิญกันแน่

นิ้วเรียวยาวบนหน้าจอสมาทโฟน เลื่อนนิ้วหารายชื่อของคนที่น่าจะติดต่อกับพี่ชายได้ แต่ก็ต้องถอนหายใจอย่างหงุดหงิดเมื่อ

พบว่ารายชื่อทั้งเพื่อนและญาติทุกเบอร์เธอได้โทร. ไปสอบถามมาหมดแล้ว

“คิดสิคิดไอ้โม ว่าเวลาอย่างนี้พี่ไม้จะไปอยู่ที่ไหน” โมรีเริ่มจมอยู่ในความคิดของตัวเองอีกครั้ง แต่ยังคงคิดถึงก๊วยรุ่งดังโครกคราก

“หิวจังเลย” เธอครางพลางลูบท้องตัวเองเบาๆ ก่อนจะออกจากห้องนอนเพื่อไปหาอะไรกิน บางทีถ้าท้องอืดแล้วสมองอาจจะเล่นน็อกอะไรดีๆ ออกก็ได้

เมื่อเข้ามาในห้องครัว ทั้งแม่ครัวและลูกมือที่กำลังเตรียมอาหารมือเย็นให้เจ้านาย ก็เพียงแค่อายตามองเธอแวบเดียว ก่อนพร้อมใจกันทำเหมือนเธอเป็นอากาศธาตุดังเช่นหกวันที่ผ่านมา

อาหารสามมือที่เธอต้องดูแลตัวเอง ยังดีที่ไม่ห้ามให้เธอเอาพวกของสดในตู้เย็นมาทำอาหาร ไม่อย่างนั้นคงมีอะไรवादกันบ้าง

โมรีเบะปาก บ้านนี้สงสัยจะเป็นผีดิบกันทั้งบ้าน อย่างกับเธอแคว้นนี้ ไม่อยากสูงส่งด้วยเธอก็จะไม่รุ่มรวย เพราะไม่ได้คิดจะอยู่ที่นี้นานอยู่แล้ว

เมื่อไม่มีใครสนใจ โมรีก็เซ็ดหน้าใส่บ้าง หญิงสาวเดินไปเปิดตู้เย็นหาพวกอาหารแช่แข็งที่มีติดไว้เสมอ ได้ข้าวผัดหมูมาหนึ่งกล่องใหญ่ จึงจัดการยัดใส่ไมโครเวฟ รอแป๊บเดียวก็เรียบร้อยแล้ว เธอลากเก้าอี้ออกมานั่ง

แต่แล้วเมื่อข้าวคำแรกกำลังจะเข้าปาก กัลยาซึ่งเป็นแม่บ้านใหญ่ก็เข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของฝ่ายนั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเกลียดชังโมรี

“คุณภาคเชิญที่ห้องทำงาน”

หญิงสาวเงยหน้ามองกัลยาแล้วก้มมองอาหารเย็นของตัวเองอย่างแสนเสียตาย รู้สึกหัวเสียไม่น้อยที่ถูกขัดจังหวะ อีตาผีดิบจะมาอยากเจออะไรตอนคนจะกินข้าว ทั้งที่ตลอดเวลาที่ไม่เคยจะสนใจ

สักนิดว่าเธอกินอยู่อย่างไร ความจริงคือเธอกับเขาแทบจะไม่ได้เจอหน้ากันเลยด้วยซ้ำ เขากลับบ้านดึกทุกวัน แต่วันนี้แปลกที่กลับมาแต่หัววัน หญิงสาวจำต้องตัดใจจากอาหารเย็นกลิ่นหอมฉุยแล้วเดินหน้าบึ้งไปยังห้องทำงานของภคิน

โมรีเคาะประตูเพราะไม่อยากจะถามว่าทำไมไม่มีมารยาทเมื่อได้ยินคนข้างในอนุญาตหญิงสาวก็เปิดประตูเข้าไป

“ติดต่องานของเธอดีหรือยัง” ยังไม่ทันได้ทักตัวลงนั่ง คนหน้านั้นก็ถามเข้าประเด็นทันทีโดยที่สายตาของเขายังคงอยู่ที่แฟ้มเอกสาร ส่วนเธอก็เป็นแค่อะไรสักอย่างที่ไม่มีความสำคัญพอให้เขาต้องเสียเวลาถาม

“ยังค่ะ”

“แน่ใจ?” ภคินเงยหน้า หรีตามองอย่างจับผิด ทำให้อารมณ์ของโมรีเริ่มคุกรุ่น ปากกรรไกรจึงทำงานทันที

“ถ้ารู้แล้วทำไมฉันต้องปิดบังคุณด้วยไม่ทราบ นี่กว่าฉันอยากอยู่บ้านผีสิงที่มีแต่ผีดิบเดินเต็มบ้านแบบนี้สักหรือไง ฉันอยากออกไปจะตายอยู่แล้ว แน่จริงคุณก็ให้ฉันออกไปตามหาพี่ไม้ด้วยตัวเองสิ ไม่แน่ว่าอาจจะเจอเร็วกว่าที่ต้องมาโดนขังแล้วก็โทรศัพท์ได้อย่างเดียวแบบนี้ก็ได้”

“นั่งลง”

ภคินกดเสียงต่ำบอกคนที่ยื่นคำห้วนตีหน้ายักษ์ใส่ เขาเป็นผู้ใหญ่และมีวุฒิภาวะมากกว่า ไม่จำเป็นต้องไปเดินตามการโวยวายยั่วโมโหของคนที่เพิ่งผ่านรั้วมหาวิทยาลัยออกมาอย่างโมรี

หญิงสาวทำเสียงจิกจิกขัดใจแต่ก็ยอมกระแทกตัวลงนั่ง ไม่สนว่าอีกฝ่ายจะใช้สายตาดำหนดว่าเธอช่างเป็นผู้หญิงที่ไร้มารยาท

“เธอเรียนจบอะไรมา”

“ฮะ”

“เรียนจบอะไร” ภคินถามย้ำ ละสายตาจากหญิงสาวมาจดจ่ออยู่กับเอกสารในมืออีกครั้ง แต่หูก็รอฟังคำตอบไปด้วย

“เออ...วิศวะฯ” คราวนี้คำตอบของโมรีทำให้ภคินเลิกสนใจงาน เขาเงยหน้ามองเธอแล้วขมวดคิ้ว

ปัจจุบันผู้หญิงและผู้ชายมีสิทธิเท่าเทียมกันมากขึ้น อะไรที่ผู้ชายทำได้ ผู้หญิงก็ทำได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนสักสิบยี่สิบปีที่แล้ว คนที่เรียนวิศวกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ชาย ต่างกับสมัยนี้ที่ผู้หญิงเริ่มสนใจงานของผู้ชายมากขึ้น

ที่ภคินแปลกใจคือไม่คิดว่าผู้หญิงร่างบางหน้าสวยอย่างโมรีจะเรียนวิศวะฯ เขาคิดว่าเธออาจจะเรียนบริหารหรือบัญชีเหมือนนรชดมิน่าละนิสัยถึงได้โผงผางขี้โว้ยวายเหมือนผู้ชายไม่มีผิด ไร้เสน่ห์ที่ผู้หญิงควรมีโดยสิ้นเชิง

แต่ก็รู้ว่าทำไมหกวันที่ผ่านมา เมื่อกลับบ้าน ไม่ว่าจะดึกแค่ไหน เขาต้องเผลอมองไปที่ประตูห้องนอนของเธอก่อนเข้าห้องตัวเองแทบจะทุกครั้ง

ภคินส่ายหน้ากับความคิดของตัวเอง แต่กิริยาของชายหนุ่มทำให้โมรีนึกฉุน

“ทำไมคะ คุณมีปัญหอะไรกับผู้หญิงที่เรียนวิศวะฯ หรือไง หรือหน้าอย่างฉันไม่เหมาะจะเรียนวิศวะฯ หรือมีกฎข้อไหนห้ามไม่ให้ผู้หญิงเรียนวิศวะฯ”

อีกแล้ว ผู้หญิงคนนี้ทำไมถึงขี้โมโหและขี้โว้ยวายแบบนี้ละ เก็บอารมณ์ความรู้สึกไม่เป็นเลยหรือยังไ ภคินนึกขว้าง

“เปล่า ก็แค่แปลกใจ คิดว่าเธอจะเรียนบริหารหรือบัญชีเหมือนพี่ชาย”

โมรีแบะปาก เพราะเขาไม่ใช่คนแรกที่พูดแบบนี้ พวกญาติๆ ที่

ดีแต่คอยจับผิดแต่ไม่คิดมาสนใจไยดีสองพี่น้องกำพรว้า หรือแม้แต่คน
แถวบ้านก็สงสัยแบบนี้เช่นกัน

“วิชาน่าเบื่อแบบนี้ฉันไม่เรียนหรอก” เธอชอบความตื่นเต้น
ท้าทาย ได้ลงมือปฏิบัติจริงๆ ไม่ใช่จมอยู่กับตำราหรือตัวเลขเต็มหน้า
กระดาษ

ภคินไม่คิดถามอะไรต่อ เพราะมีสิ่งอื่นที่น่าสนใจกว่าการนั่ง
สัมภาษณ์คนปากจัด เขามองหน้าบึ้งๆ ของโมรีก่อนจะเลื่อนสายตา
ลงมายุดอวบบริเวณความอวบอิมที่ดูนูนขึ้นมาเมื่อเธอยกแขนขึ้น
กอดอก โมรีมีทุกอย่างที่หญิงสาวสักคนพึงมี ถ้ามองข้ามนิสัยเจ้า
อารมณ์และปากคมดังกรรไกรนั้นไปซะ

แววตาแปลกๆ ของภคินทำให้โมรีขยับตัวอย่างอึดอัด เขาก็แค่
จ้องนิ่งๆ แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวยังงี้ไม่รู้

“นี่”

คนโดนจ้องทนมไม่ไหวแหวกออกไปพร้อมถลึงตาใส่ เรียกสายตา
ของภคินให้กลับขึ้นมามองหน้าเธออีกครั้ง คิ้วเข้มยกสูงขึ้นเป็นเชิงถาม
ท่าทางเหมือนไม่รู้ตัวว่าทำอะไรผิดของภคินทำให้โมรีกำลังจะอ้าปาก
เจริญพรเขาที่บังอาจมา ‘จ้องนม’ เธออย่างเสียมารยาท แต่เสียงสั่น
ครืดๆ จากโทรศัพท์เครื่องหุบนโต๊ะทำให้โมรีชะงักเสียก่อน

ภคินปรายตามองชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอแวบหนึ่ง ก่อนหันมา
ไล่หญิงสาวเสียงเรียบ

“ออกไปได้แล้ว”

คนที่จู่ๆ ก็โดนเชิญให้มาหาและโดนเชิญให้ออกจากห้องอ้าปาก
ค้าง หมอนี่คิดว่าตัวเองเป็นใคร คิดจะให้มาก็มา คิดจะให้ไปก็ไป เอา
แต่ใจ เผล่ใจการที่สุด

“เฮอะ”

เมื่อโดนไล่โมรีก็ไม่คิดหน้าด้านอยู่ต่อ หญิงสาวสะบัดหน้าจน

ผมกระจาย เดินกระแทกเท้าตึงๆ ชนิดไม่เกรงใจเจ้าของห้องออกไป
แถมปิดประตูดังปังใหญ่อีกต่างหาก

ภคินเกือบจะโกรธแล้ว แต่พอเห็นสะโพกงอนๆ กับเรียวขาขาว
จืดๆ ที่ไหล่ออกมาจากกางเกงยีนขาสั้นตามสมัยนิยม เขาก็ลืมความ
โกรธเป็นปลิดทิ้ง

ชายหนุ่มกระแอมไอเรียกสติของตัวเองก่อนจะหยิบโทรศัพท์
ขึ้นมากดรับ

“ครับโรส”

เขาพูดคุยกับปลายสายอีกเพียงเล็กน้อยก็ขับรถออกจากบ้าน
ไป และดูท่าว่าคืนนี้คงไม่กลับมาง่ายๆ เมื่อคนที่โทร. มาชวนไปดินเนอร์
คือคู่ควงสาวสวยคนล่าสุดของนักธุรกิจหนุ่มเนื้อหอมแห่งปี

2

ผู้ชายไร้หัวใจ

“ไม่ค่างเหรอคะ”

สาวสวยที่นอนอ่อนระทวยบนเตียงกว้างอันยับยั้งเนื่องจากเพิง มีสงครามพิศواسเกิดขึ้นอยู่ถ้ามร่างสูงใหญ่ที่กำลังแต่งตัว น้ำเสียงของเธอแหบพร่าและลมหายใจยังไม่เป็นปกติดีนัก ด้วยเรี่ยวแรงถูกสูบหายไปกับบทรักสุดวิเศษ

โรสิตายันกายเปลือยเปล่าขึ้นนอนตะแคง เลื่อนผ้าคลุมขึ้นมา คลุมทรวงอวบอ้อมไว้หมิ่นเหม่ ดวงตายังคงหยาดเยิ้มร้อนแรงอย่าง ต้องการเชิญชวนภคินีให้กลับมาสนุกกับเธอต่อ เขาทำให้เธออึดอึด ติดอกติดใจจนไม่เคยซาหายตาแลผู้ชายคนอื่น แต่น่าแปลกที่วันนี้เขาจัดการเธอเพียงรอบเดียวก็จะกลับเสียแล้ว

“ไม่ละ พรุ่งนี้ผมมีประชุมเช้า” คำตอบของภคินีช่างเย็นชา เขาติดกระดุมเสื้อเม็ดสุดท้ายเสร็จพอดี

“แต่เนี่ยจะดีสามแล้วนะคะ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เช้าแล้ว ขับรถกลับตอนนี้อันตรายออก โรสเป็นห่วง ค้างเถอะคะภาค”

เธอรีบคว้า หูยีสาวลูกจากเตียงมาสวมกอดร่างใหญ่จากด้านหลังอย่างอดอดอ้อนหวังให้เขายอมตามใจ พลังบดเบียดร่างกายกับแผ่นหลังกว้างอย่างยั่ววน

ภคินหลุบตามองแขนเรียวที่ทอดรัดรอบเอวของเขาไว้ แอ้มมือก็กำลังจะเลื้อยต่ำลงไป เขาตะครุบไว้ได้ก่อนที่หัวเข็มขัดซึ่งเพิ่งใส่จะถูดปลดออกอีกครั้ง

“อย่าพยายามเลยโรส ผมเหนื่อย ไม่มีอารมณ์”

คำปฏิเสธเด็ดขาดไร้เยื่อใยจากริมฝีปากหยักลึกทำให้โรลิตาหน้าอจ จึงประชิดออกไปด้วยความลึมตัว

“โรสอยากรู้ซะแล้วสิว่าช่วงนี้ที่บ้านคุณมีอะไรดี ๆ หรือเปล่า พักนี้คุณถึงกลับไปนอนค้างบ่อย ๆ ทั้งที่เมื่อก่อนแทบจะไม่กลับด้วยซ้ำ”

ใช่ เมื่อก่อนเป็นแบบนั้นจริงๆ เพราะบ้านของเขายู่ห่างจากที่ทำงานมาก และภคินก็มักจะเลิกงานดึก เขาสะดวกค้างที่คอนโดมากกว่า หรือไม่ก็มาค้างที่คอนโดฯ ของเธอซึ่งเขาซื้อให้

แต่ครั้งนี้เหมือนจิตใจเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บทรักที่เพิ่งผ่านพ้นไปร้อนแรงถึงใจจนเธอครวญครางไม่หยุดก็จริง แต่เธอกลับรู้สึกว่าเขาแค่ทำให้ผ่านๆ ไปเท่านั้น เขาไม่แม้แต่จะจูบเธอด้วยซ้ำ

“อย่าทำเสียงแบบนี้กับผม โรลิตา”

หญิงสาวหุบปากที่กำลังจะดัดพ้อต่อว่าอีกคำรบทันที เธอเรียนรู้ว่าเมื่อใดที่ภคินเรียกใครด้วยชื่อจริง แสดงว่าเขากำลังโกรธ

ริมฝีปากสวยแม่นยำอย่างน้อยใจ ถ้าเป็นผู้ชายคนอื่นคงโดนเธอเหวี่ยงใส่ไปแล้ว แต่ผู้ชายคนนี้เธอยอมทุกอย่าง ยอมแม้กระทั่งเป็นทาสรัก ขอเพียงแค่เขาตอบรับความรักของเธอบ้าง แต่สำหรับภคินผู้หญิงทุกคนก็เป็นได้แค่เครื่องปลดเปลื้องความใคร่ ไม่เว้นแม้แต่เธอ

“โรสขอโทษค่ะ ภาคอย่าโกรธโรสเลยนะคะ โรสก็แค่เป็นห่วงคุณ ไม่อยากให้ขับรถกลับดึกๆ ตื่นๆ เท่านั้นเอง”

โรลิตายอมเป็นฝ่ายง้อจนก่อน ใบหน้าสวยคลอเคลียอยู่กับต้นแขนแกร่งประหนึ่งลูกแมวน้อยกำลังร้องขอความเมตตาจากเจ้านายที่จริงภคินไม่เคยง้อเธอเลยด้วยซ้ำ เขาไม่เคยสนใจความรู้สึกของใคร

นอกจากตัวเองและคนในครอบครัว แต่เธอก็ยังหวังว่าเขาจะแคร์เธอบ้าง เหมือนที่เธอรักและแคร์เขาหมดหัวใจ

“วันนี้คุณไม่ค้างก็ไม่ใช่ไร จ้ะพຽ່ງนี้เราไปทานมื้อเที่ยงด้วยกันนะคะ โรสมีร้านหนึ่งอยากไปมานานแล้ว ภาคพาโรสไปนะคะ”

สาวสวยเปลี่ยนแผนเป็นอดอดอ์หวังให้ภคินอารมณ์ดี ถ้าเป็นชายอื่นคงอ่อนระทวยเป็นขี้ผึ้งฉนไฟ แต่ไม่ใช่กับผู้ชายไร้หัวใจที่ชื่อภคิน ภานุรัตน์

“ไว้วันหลังดีกว่า พຽ່ງนี้ผมติดงานทั้งวัน ไม่อยากให้คุณไปนั่งรอ”

กล่าวจบชายหนุ่มก็วางเช็คที่กรอกตัวเลขซึ่งมีเลขศูนย์หลายหลักวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องไปโดยไม่คิดล่ำลาเจ้าของห้องซึ่งเพิ่งให้ความสุขกับเขาแม่เพียงนิด

เมื่อเขาจากไปแล้ว โรสิตาก็ปล่อยให้ น้ำตาไหลพรากอาบแก้ม นวล มือบางหยิบเช็คมาฉีกทิ้งเป็นเศษเล็กเศษน้อย เธอไม่เคยอยากได้เงินของเขา สิ่งที่เขาอยากได้คือหัวใจของเขา แต่เขาไม่เคยคิดจะมอบให้ใคร

ภคินไม่เคยสนใจความรู้สึกของเธอ สิ่งที่เขาสนใจมีเพียงร่างกายของเธอเท่านั้น แต่เธอก็ยอมทนเรื่อยมาเพราะคำว่ารักคำเดียว

“ภาคขา โรสรักคุณขนาดนี้ ทำไมคุณถึงไม่รักโรสบ้าง”

การจลาจลในช่วงดึกทำให้ภคินใช้เวลาไม่นานในการเดินทางกลับบ้าน ความจริงคอนโดฯ ส่วนตัวของเขาอยู่ใกล้ที่ทำงานกว่าทั้งบ้านและคอนโดฯ ของโรสิตา แต่ชายหนุ่มก็เลือกที่จะกลับมานอนที่บ้าน สาเหตุคงมีเพียงภคินเท่านั้นที่รู้

เขากำลังจะก้าวขึ้นบันได แต่เสียงที่ดังมาจากสระว่ายน้ำทำให้ชายหนุ่มชะงักก่อนเปลี่ยนใจตรงไปยังด้านข้างของตัวบ้านแทน

ดวงไฟบริเวณสระวายน้ำถูกเปิดจนสว่างจ้า และภคินก็พบว่า เสียงตื้น้ำที่เข้าได้ยินนั้นมาจากเงือกสาวที่กำลังจ้วงแขนวายน้ำด้วย ท่วงท่าพลิ้วไหว ดวงตามองคนทีลงมาวายน้ำกลางดึกโดยไม่คิดจะขออนุญาตเจ้าของบ้านอย่างไม่วางตา

สมองสั่งให้เลิกสนใจและกลับขึ้นไปพักนอนเพราะพรุ่งนี้มีประชุมสำคัญตั้งแต่เช้า แต่อะไรบางอย่างกลับตรึงให้ยืนนิ่งอยู่กับที่ คนอย่างภคินไม่เคยต้องมาแอบมองผู้หญิงคนไหน แต่ร่างงามในสระทำให้เธอไม่อาจละสายตาจากไปได้

ส่วนคนที่กำลังวายน้ำอย่างเธอเป็นเอาตายก็ไม่คิดว่าจะมีคนมาแอบดู กว่าเย็นสับนาทีแล้วที่เธออยู่ในสระแห่งนี้ เธอเครียด รู้สึกกดดัน และอัดอั้นตันใจจนนอนไม่หลับ ถ้าไม่ออกแรงให้ร่างกายเหนื่อยล้า พรุ่งนี้ตาเธอคงได้ดำปี๋แข่งกับหมีแพนด้าที่สวนสัตว์เชียงใหม่เป็นแน่ มิไรจึงเลือกลงมาวายน้ำโดยไม่สนใจว่าเวลานี้จะดึกเพียงใด

เธอไม่ได้เอาชุดวายน้ำติดกระเป๋ามาด้วย สิ่งที่อยู่บนเรือนร่างเพรียวบางแต่อบอุ่นจึงเป็นเพียงเสื้อสายเดี่ยวตัวเล็กและกางเกงผ้ายืดขาสั้นรัดรูปสีสนับทึบ ฝมยาวสยายถูกรวบขึ้นไปม้วนเป็นก้อนกลมกลางศีรษะแบบง่ายๆ

เมื่อรู้สึกว่แขนขาเริ่มล้า เงือกสาวก็หยุดแล้วลอยตัวอยู่กลางสระ จากตรงนี้ภคินมองเห็นเพียงด้านหลังของมิไร เขาเห็นศีรษะทวยกุ่มดำ ช่วงไหล่บางเริ่มสันระริก ก่อนที่เสียงน้ำจะแตกกระจายเมื่อถูกมือน้อยตีกระแทกอย่างต้องการระบายอารมณ์

มิไรเชื่อว่าตัวเองเป็นคนเข้มแข็งมาตลอด น้อยคนนักที่จะได้เห็นน้ำตาของสาวมัน แต่คราวนี้เรื่องของพี่ชายซึ่งเธอหาทางออกไม่ได้ทำให้มิไรไม่อาจสกดกั้นน้ำตาได้อีกต่อไป

“บ้าๆๆ ไอ้พี่บ้า อยู่ที่ไหน เห็นโมเป็นอะไรถึงไม่ยอมติดต่อกลับมา” หญิงสาวระบายอารมณ์กับผืนน้ำ เธอฟาดจนแขนขาจึงหยุด

ยกมือขึ้นปิดหน้าสะอื้นให้จนตัวโยนอยู่กลางสระ

“ฉันเกลียด เกลียดๆ เกลียดทุกคนที่นี่ พวกผีดิบไร้หัวใจ”

ภาพทุกอย่างตกอยู่ในสายตาของภคิน หัวใจของเขากระตุกเป็นจังหวะแปลกๆ อยากจะกระโดดลงสระ กระชากร่างนั้นขึ้นมาแล้ว บังคับให้เธอเลิกร้องไห้ร้องไห้เสียที แต่เขาก็แข็งเกินกว่าจะก้าวออกไป จึงได้แต่ยืนมองด้วยความรู้สึกที่เขาก็บอกไม่ถูกว่าควรให้คำจำกัดความว่าอย่างไร ไม่อยากสนใจ แต่ละสายตาจากไปไม่ได้

อาการบ้าๆ ของตัวเองทำให้ภคินหงุดหงิด เขากำลังจะถอยหลังกลับเข้าบ้านแล้ว แต่ภาพของคนที่กำลังปล่อยตัวเองให้จมลงไปได้ น้ำทำให้ชายหนุ่มชะงัก ดวงตาสีเข้มเขม่นมองอย่างไม่แน่ใจ ก่อนที่หัวใจจะเต้นรัวขึ้น เมื่อมองนาฬิกาข้อมือพบว่าเวลาผ่านไปกว่าสี่นาทีแล้ว แต่คนในสระก็ยังไม่โผล่ขึ้นมา

“บ้าเอ๊ย”

ภคินไม่รีรอที่จะพุ่งหลาวลงไปใต้น้ำ กวาดตามองหาร่างที่อาจจจะจมอยู่ก้นสระ จนพบว่าคนที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด กำลังนั่งหลับตาอเฝ้ากอดขาตัวเองราวจำศีลอยู่ใต้น้ำ เขารีบพุ่งเข้าไปรวบเอวและพาขึ้นสู่ผิวน้ำทันที

“แค้ๆๆๆ”

ความตกใจทำให้ไม่รู้สึกลักน้ำเข้าไปอีกใหญ่ ยังไม่ทันจะไถ่ไถ่ เธอก็ต้องลื่นไปทั้งตัวเพราะแรงเขย่า

“ทำบ้าอะไรของเธออะ ถ้าอยากตายก็ไปตายที่อื่น อย่ามาตายในบ้านฉัน”

ใจอยากจะพูดดีๆ ด้วย แต่ไม่รู้ทำไมปากกลับตะคอกใส่อีกฝ่ายด้วยความโกรธ เธอทำให้เขาใจหายใจคว่ำเพราะนึกว่าจมน้ำตายไปแล้ว แต่ยายตัวดีกลับมาทำหน้าที่หลอหลาใส่เสียอย่างนั้น

โมรีหน้าเหลือ เธอดำน้ำเพื่อทำสมาธิให้จิตใจสงบอยู่ดีๆ ก็มา

โดนด่า ทำให้หญิงสาวจุนก็ขึ้นมาเหมือนกัน

“อย่ามายุ่งกับฉัน ฉันจะตายที่นี่หรือที่ไหนก็เป็นสิทธิ์ของฉัน ไม่เกี่ยวกับคุณ”

“ฉันก็ไม่ได้อยากจะทำเรื่องของเธอหรอกนะคะ แต่ทราบไหม ที่เธอยังตามตัวไอ้พี่ชายชั่วของเธอกับหลานสาวของฉันกลับมาไม่ได้ เธอก็ยังไม่มีสิทธิ์ตาย”

ดวงตาของภคินลูกวาบราวลูกไฟ ทำให้ไม่มีใครตัวสั่นขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ แต่นิสัยไม่ยอมคนมาแต่ไหนแต่ไรทำให้หญิงสาวเลือกจะโต้กลับ

“เผด็จการ บ้าอำนาจ คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าหรือยังไปถึงชอบออกคำสั่งกับคนอื่น ใครๆ อาจจะกลัวคุณ แต่อย่าคิดว่าจะมาสั่งหรือบังคับฉันได้ ฉันไม่ใช่ลูกน้องคุณ”

“ปากดีนี่แหละ”

ภคินคำรามเสียงลoderโพน โบหน้าหล่อเหลาดูดีขึ้นมากอีก เป็นเท่าตัวเมื่อถูกความอวดดีกระแทกใส่หน้า วงแขนแกร่งออกแรงรัดร่างบางให้แนบตัวมากยิ่งขึ้นจนเกือบแทบจะจมหายเป็นเนื้อเดียวกับแผงอกกว้าง

ไม่รู้จะดั่ง ร่างกายร้อนสลับหนาวเหมือนจะเป็นไข้ หญิงสาวพยายามดันตัวออก แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่ยินยอมเธอก็ไม่อาจทำอะไรได้

“ปล่อยฉันนะ” เธอคิดว่าตัวเองตะโกน แต่เสียงที่เปล่งออกมา กลับเบาหวิวยิ่งกว่าปู่นุ่น

โบหน้างามที่ตื่นตระหนกทำให้ภคินกระตุกยิ้ม ยายตัวแสบกำลังกลัวแต่ก็ยังทำปากดีไม่เลิก น่าสังสอนให้หลานจำว่าอย่ามาอวดดีกับคนอย่างเขา ดวงตามกลมของริมฝีปากอิมที่สั่นเทา ไม่รู้ว่าเพราะความเย็นของน้ำหรืออะไรกันแน่ รู้แต่เพียงว่าตึงตูดสายตาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ ความเย็นของน้ำในสระไม่ได้ช่วยลดอุณหภูมิ

ในร่างกายที่กำลังพุ่งสูงได้เลย

ร่างกายที่แนบชิดทำให้ลมหายใจของภคินติดปกติ ดวงตาที่เคยมองโมรีด้วยความดูต้นนายประกายความปรารถนาชัดเจน คนถูกมองเริ่มตระหนักถึงความไม่ปลอดภัย แต่ในขณะเดียวกันเธอก็รู้สึกร้อนวูบวาบไปทั้งตัว

“ปล่อยนะ...อ้อ”

จุมพิตรุ่มร้อนผนึกริมฝีปากอึดไว้อย่างไม่ให้ออกส่ายของได้ตั้งตัว ดวงตาคู่สวยเบิกกว้าง ตกใจจนนึกอะไรไม่ออกนอกจากยืนตัวแข็งให้คนที่เธอตราหน้าว่าเผด็จการบดเบียดริมฝีปากดูดซับความหวานอย่างเอาแต่ใจ

เมื่อเห็นว่าโมรีไม่ขัดขืน ภคินก็ยิ่งได้ใจ เขาช่วงชิงอากาศหายใจจากอีกฝ่ายจนหญิงสาวหอบสะท้าน สมองที่เคยเฉียบแหลมของนักธุรกิจหนุ่มเมินเบลออกไปชั่วขณะเมื่อสัมผัสได้ถึงความไม่ประสา จุมพิตราวกับจะสูบวิญญาณจนถึงค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นการสัมผัสบางเบาอย่างหยอกเินระคนเร็วว่อนให้โมรีจุกจุกตอบ

เจ้าตัวร้ายที่หน้าขาเริ่มต้นตัวและเคลื่อนไหวเสียดสีกับหน้าท้องแบนราบจนโมรีได้สติ

“ไม่!”

กว่าจะรู้ตัวว่าเผลอปล่อยยให้หญิงสาวหลุดมือไปอย่างง่ายดาย โมรีก็ปีนขึ้นจากสระว่ายน้ำวิ่งหายเข้าไปในบ้านแล้ว ทิ้งให้ภคินหายใจหอบด้วยต้องระงับอารมณ์ด้านมืดที่ถูกปลุกให้ตื่นอยู่คนเดียวกลางสระว่ายน้ำ

แทนที่ชายหนุ่มจะรีบขึ้นจากน้ำบ้าง เขากลับจ้วงแขนว่ายน้ำไปกลัวย่อยหลายรอบ ขึ้นไปนอนตอนนี้ก็คงจะนอนไม่หลับ ดีไม่ดีอาจจะหน้ามืดเข้าไปสานต่อสิ่งที่ค้างคากับโมรีในห้องนอนของเธอเองๆ

คนอย่างเขาไม่เคยต้องบังคับใจใครเรื่องบนเตียง ในเมื่อโมรี

แสดงออกชัดเจนว่าไม่ต้องการแม่ในคราวแรกดูเหมือนจะตอบรับ แต่สุดท้ายเธอก็เลือกที่จะทิ้งให้เขางุ่นง่านอยู่คนเดียว ภคินีก็ไม่คิดบังคับขึ้นใจ เขาเลือกจะระบายความอัดอั้นด้วยการออกแรงว่ายน้ำอย่างบ้าคลั่งแทน

เหตุการณ์วาบหวีที่เกิดขึ้นเมื่อคืนทำให้โมรีข่มตานอนไม่หลับ ตอนเช้าจึงมีอาการสะโหลสะเหลอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นสภาพตัวเองในกระจกตอนจะล้างหน้าแปรงฟันหญิงสาวก็แทบกรี๊ดหน้าสววยๆ ของเธอกลายเป็นญาติกับหมีแพนด้าไปเรียบร้อยแล้ว

“ไอ้ผีดิบลามกเหินกาม เพราะนายคนเดียวได้ตาฉันเลยดำปิดี้แบบนี้” เธอเข่นเจี้ยวเคี้ยวฟันพลางชะโงกหน้าเข้าไปแทบจะชิดกระจกเพื่อสำรวจดูได้ตา

กำลังนึกว่าหิบบคอนซีลเลอร์ติดกระเป๋ามาหรือเปล่า ภาพติดตาที่พยายามจะลืมก็ฉายวาบเข้ามาอีกครั้ง ปลายนิ้วเรียวลูบกลีบบากที่ชอกช้ำเล็กน้อยอย่างเฉลไฉไล

นี่หรือคือความรู้สึกที่เรียกว่าจูบ ทั้งตื่นเต้น อ่อนหวาน และวาบหวีจนเธอไม่รู้จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดอย่างไร แต่คงจะรู้สึกดีกว่านี้ถ้าคนที่จูบเธอไม่ใช่ไอ้ตาผีดิบภคินี

“จูบกับผีดิบ ยี้ เสียดายปากจริงๆ” โมรีบ่น วกน้ำขึ้นมาเช็ดปากตัวเองแรงๆ หลายที ให้เธอไปจูบปากไ้ต่างหมาข้างบ้านยังพินกว่านี้อีกบอกเลย

“นายกัลลามากที่มาขโมยจูบแรกของฉัน รู้จักคนอย่างโมรีน้อยไปซะแล้ว ถ้าไม่ได้เอาคืนก็อย่ามาเรียกกัณว่ายายโมรีชาลุยเลย” คนเจ้าคิดเจ้าแค้นสบตาตัวเองในกระจกอย่างหมายมาด

และแล้วช่วงเวลาที่ไม่รือร้อคอยก็มาถึง เธอทำเป็นเดินเตร็ดเตร่อยู่หน้าห้องครัว เมื่อเห็นว่าคนในครัวกำลังชะมักเขม่นกับการเตรียม

มือเย็นให้เจ้านาย หญิงสาวก็ยิ้มกริ่ม ลูบคลำสิ่งที่อยู่ในกระเป๋ากางเกง เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ไปทำหล่นหายไว้ที่ไหนให้เสียแผน

จากนั้นหญิงสาวก็เดินผิวปากสวนกับคนรับใช้ที่ซื้อสร้อยซึ่งมองโมรีคล้ายกล่าวหาว่าเธอกำลังถูกผีเข้าอยู่หรือเปล่า จู่ๆ ถึงได้อารมณ์ดีเหมือนกำลังมีความสุขนักหนา

คนเจ้าแผนการกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนเมื่อนาฬิกาข้อมือบอกละเวลาห้าโมงครึ่ง ริมฝีปากอึมสวดยเหยียดยิ้มก่อนจะกลายเป็นเดินลอยชายขึ้นบันไดไปชั้นสอง แต่เพียงไม่ถึงนาทีเสียงกรีดร้องก็ดังลั่นบ้าน กัลยาและคนรับใช้อีกสองคนวิ่งหน้าตาตื่นขึ้นมามาก

“อะไร เกิดอะไรขึ้น” กัลยาถามพลางหลบแฮกๆ มองโมรีที่เอาแต่ร้องกรีดกระโดดเหวี่ยงๆ อย่างไม่เข้าใจ

“ตุ๊กแกคะ ตุ๊กแกตัวเบ๊อเริ่มเลย ฮือ...”

“ไหน ฉันไม่เห็นจะมีตุ๊กแกเลยสักตัว เธออย่ามามั่วนะแม่โมรี” แม่บ้านสาวใหญ่หรีตามองอย่างไม่ไว้ใจ แต่สร้อยและหนูเขยิบตัวเบียดกันโดยอัตโนมัติเพราะกลัวตุ๊กแก

“จริงๆ นะคะ” โมรียืนยันเสียงแข็ง “เมื่อกี้ฉันกำลังจะเดินเข้าห้อง ได้ยินเสียงแปลกๆ มาจากห้องนาย เอ๊ย คุณภคิน ก็เลยลองไปเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงตุ๊กแกดังมากเลยคะทั้งที่ปกติก็ไม่เคยได้ยิน ฉันก็เลยถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปดู โอ๊ย แทบเป็นลม ตุ๊กแกตัวเท่านี้”

ตัวเท่านี้ของโมรีคือยกแขนขวาขึ้นมาแล้วเอามือซ้ายวางไว้กึ่งกลางท้องแขนขวา สร้อยกับหนูส่งเสียงยี้ทันที

“ตัวใหญ่นาขนาดนั้นเลยจริงหรือ”

“จริงสิ ก็ฉันเห็นกับตา ไม่เชื่อเข้าไปดูก็ได้ละ”

เรื่องเล่นใหญ่รัซดาลัยขอให้ออก เธอตีบทแตกกระจายอยู่แล้วท่าทางจริงจังของโมรีทำให้กัลยาเริ่มคล้อยตาม ยิ่งเมื่อหญิงสาวตำบักอีกว่าถ้าภคินกลับมาแล้วเจอตุ๊กแกอยู่ในห้องนอนเขาคงไม่พอใจแน่ๆ

แม่บ้านสาวใหญ่จึงสั่งให้ส่วยไปเอาอุปกรณ์มาจับตุ๊กแก ส่วนตัวเอง และหนูเปิดประตูเข้าไปดูลาดเลาก่อน

แล้วสองสาวต่างวัยก็ถอยกรูดออกมาจากห้องทันทีเมื่อจะเอื้อมเข้า กับตุ๊กแกตัวเชื่องที่เกาะเหน็บอยู่บนผาผนังใกล้ๆ กับหน้าต่าง แฉกที่พื้นหน้าประตูห้องน้ำก็ยังมีอีกตัว

“แล้วมันจะไปไหน จะไม่มาช่วยกันหรือไงยะ อาศัยบ้านเขา อยู่ฟรีกินฟรีแล้วก็ทำตัวให้เป็นประโยชน์หน่อย” กัลยารีบท้วงเมื่อเห็น โมรีจะชิง หญิงสาวแอบกลอกตามองเพดานแล้วรีบปรับสีหน้าใสซื่อ

“ก็จะไปเอาไม้กวาดมาช่วยไล่ตอนมันโง่งนะ หรือป่าจะใช้มือเปล่า ยี้ แบบนั้นฉันไม่เอาด้วยหรอกนะ ขึ้นมันโดดมาเกาะแขน เกาะตัวไม่ยอมปล่อยละตายแน่ๆ”

“จ้ะรีบๆ ไปเอามาสิ เดี่ยวคุณภาคกลับมาก่อนก็ช่วยกันหมด แน่” เมื่อเห็นว่าเหตุผลฟังขึ้น กัลยาจึงโบกมือไล่

โมรีลอบยิ้มอย่างสนใจก่อนจะวิ่งลงไปชั้นล่าง เป้าหมายคือ ห้องครัวซึ่งตอนนี้เชื่อได้ว่าไม่มีคนอยู่แน่นอน ทางสะดวกเข้าแผนปะชาติที่แล้วเธอคงทำบุญมาเยอะ ชาตินี้จะทำอะไรพระเจ้าก็เลยเข้าข้าง ไปเสียหมด แม้แต่เรื่องแกล้งคน

คราวนี้ละ อีตาผีดิบจอมลามกแถมยังเผด็จการเป็นที่หนึ่งได้ขีด ไปจนตายแน่ ที่กลัมาเหยี่ยมคนอย่างโมรี

กลีบปากอัมสยะอัมร้ายเมื่อได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามา
จอด ตัวอักษรและภาพในหนังสือเครื่องจักรกลที่กำลังนั่งอ่านอยู่แทบไม่เข้าหัว สมารถทั้งหมดมัวจดจ่ออยู่กับการนั่งนับถอยหลังในใจว่าผีดิบจอมเผด็จการจะออกอาการเมื่อไร หัวใจเธอเต้นแรง ตื่นเต้นยิ่งกว่าตอนลุ้นโพรเจกต์จบเสียอีก

ทางด้านชายหนุ่มที่ถูกอาฆาตโดยไม่รู้ตัว เมื่อรับประทานอาหาร

เย็นเรียบร้อยก็เตรียมจะเข้าห้องทำงานต่อ ดวงตาสีเข้มเหลือเหลือบมองประตูห้องที่อยู่ตรงข้ามกับห้องนอนของตน รสชาติหวานหอมยังติดอยู่ที่ปลายลิ้น

ยายตัวแสบกำลังทำอะไรอยู่นะ เห็นกัลยาบอกว่าพอกินข้าวเย็นเสร็จก็เก็บตัวเจียบอยู่แต่ในห้อง ภคินรีบสลัดความคิดเกี่ยวกับโมรีทิ้ง เขาไม่ควรจะเอาเรื่องยายตัวแสบจอมจ้องหอมมาคิดให้รกสมองซะหน่อย ชายหนุ่มส่ายหัวเล็กน้อยก่อนจะหายเข้าไปในห้องทำงาน

เขาเข้าไปนั่งเคลียร์เอกสารได้ไม่นานก็ต้องเดินหน้าเบี้ยวออกมา มือใหญ่กุมท้องไว้แน่น ช่วงขายาวก้าวพรวดเข้าห้องนอนของตัวเอง

เสียงปิดประตูดังโครมจากห้องฝั่งตรงข้ามทำให้โมรีโดดลงจากเตียง วิ่งมาแถมประตู หันมองซ้ายขวาเมื่อเห็นว่าทางสะดวกจึงแอบไปเอาหนูแนบกับประตูห้องนอนของภคินเงยหูฟัง ริมฝีปากสยดสยองยั้มร้ายกาจเมื่อได้ยินเสียงสบถพร้อมเสียงกดชักโครกอยู่หลายรอบ

“สมน้ำหน้าอีตาผีดิบ อยากมาจูบฉันท่อนทำไม ขอให้นายท้องเสียตายไปเลย เพียง”

ใจจริงอยากไปพูดใส่หน้าเขามากกว่าเพราะสะใจกว่ากันเยอะ แต่ตอนนี้อีกฝ่ายคงยังไม่ว่างเพราะต้องต่อสู้กับอาการท้องเสียแบบปัจจุบันทันด่วนจากฤทธิ์ยาระบายประเภทน้ำมันมะหุ้งที่เธอแอบใส่ในอาหารเย็นของเขา หลังเบี่ยงเบนความสนใจของกัลยาและลูกสมุนด้วยแผนตุ๊กแกบุก เจ้าตัวลายสองตัวนั้นก็ฝีมือเธออีกนั่นแหละที่แอบเอาไปปล่อยไว้

ส่วนน้ำมันมะหุ้ง เธอไปเอามาจากในตู้ยาตอนไปหายาแก้ไข้เมื่อเช้านี้เพราะรู้สึกเจ็บคอครั้งเนื้อครันตัวตั้งแต่เมื่อคืน แต่อาการไม่สบายเนื้อสบายตัวของเธอไม่สำคัญไปกว่าการได้แก้เผ็ดผีดิบจอมฉวยโอกาสหรอก

โมรีแอบฟังจนแน่ใจว่าภคินกำลังถูกข้าศึกบุกโจมตีอย่างหนัก ก็เดินผิวปากกลับห้องตัวเองอย่างอารมณ์ดี โดยไม่สนใจว่าคนที่โดน เธอเอาคืนแทบจะคลานออกจากห้องน้ำเพราะหมดเรี่ยวหมดแรง

ใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มซีดเซียว อาการท้องเสีย รุนแรงที่จู่ๆ เกิดขึ้นทำให้ต้องขมวดคิ้ว วันนี้เขายังไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากอาหารเช้าก่อนออกไปทำงานและอาหารเย็นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา ส่วนอาหารเที่ยงลืมไปได้เลย เขาตะกะกาแฟแค่ถ้วยเดียว เพราะงานยุ่งเกินกว่าจะเจียดเวลามารับประทานอาหารได้ แล้วที่ท้องเสียนี้เพราะอะไร

อยากจะไปถามภคินว่าทำอะไรให้เขากิน แต่ร่างใหญ่ก็ต้องวิ่ง กลับเข้าไปในห้องน้ำอีกครั้ง และก็ต้องวิ่งเข้าวิ่งออกห้องน้ำเป็นว่าเล่น อยู่อย่างนั้นเกือบตลอดทั้งคืน

3

การเอาคืนของจอมเผด็จการ

อาการถ่ายท้องที่เกิดขึ้นเกือบตลอดคืนทำให้วันรุ่งขึ้น ภคินีไม่อาจไปทำงานได้ เขาอ่อนเพลียเกินกว่าจะไปไหน ชายหนุ่มเรียกภคินีมารับประทานอาหารเช้าที่เมื่ออาการเริ่มดีขึ้น

แม่บ้านสาวใหญ่เปิดประตูเข้ามาในห้องนอนของเจ้านาย ตามด้วยสหายที่ถือถาดยาและเกลือแร่เข้ามาตามคำสั่ง

ภคินียืนโบหน้าที่เคยหล่อเหลาราวกับเทพบุตรของภคินีแล้ว อายากรองให้ เพราะตอนนี้ทั้งซัดเซียวและดูอ่อนเพลียอย่างเห็นได้ชัด เห็นที่เย็นนี้เธอต้องโทร. เรียกลูกสาวให้มาดูแลชายหนุ่มเพื่อทำคะแนนเสียแล้ว

“ป้าว่าไปโรงพยาบาลให้หมอตรวจหน่อยไม่ดีกว่าหรือคะคุณภาค”

“ไม่ละ อาการผมดีขึ้นแล้ว” ภคินีก่อนรับประทานยาและเกลือแร่ที่ภคินียกให้ จากนั้นก็เริ่มสอบถามถึงสิ่งที่ข้องใจทันที “อาหารเมื่อวานเย็นป้าทำอะไรที่ผิดพลาดไปหรือเปล่า เพราะทั้งวันผมไม่ได้ทานอะไรเลยนอกจากอาหารที่ป้าทำ”

ภคินียกมือเหี่ยวๆ ทาบอก นี่ภคินิคงไม่ได้หาว่าเธอทำอาหารไม่มีคุณภาพให้รับประทานจนท้องเสียหรอคะ

“ป้าก็ทำทุกอย่างเหมือนเดิมนะคะคุณภาค วัตถุดิบสดใหม่ไม่มีของเสียแน่นอนเพราะป้าเพิ่งไปซื้อตอนเช้า ป้าไม่ได้เอาของเสียหรือของค้างคิ่นมาปรุงอาหารให้คุณภาคแน่นอนค่ะ”

ภาคินเป็นคนเจ้าระเบียบ โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกิน เขาชอบรับประทานอาหารที่ปรุงสุกใหม่ เพราะฉะนั้นวัตถุดิบทุกอย่างที่กัลยาใช้จึงเป็นของมีคุณภาพและราคาแพง แม้ของจะยังไม่เสีย หรือเพิ่งซื้อแต่ถ้าเกินหนึ่งวันไปแล้วเธอจะไม่นำมาปรุงอาหารให้เจ้านายหนุ่มรับประทานเด็ดขาด

คำตอบของกัลยาส่งสร้างความสงสัยให้ภาคินมากยิ่งขึ้น เขาค่อนข้างเชื่อ แม้กัลยาจะชอบทำตัวเจ้ากี้เจ้าการและพยายามยัดเยียดลูกสาวให้เขา แต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยโกหก แล้วใครกันที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้

ชายหนุ่มมั่นใจว่าคนงานในบ้านไม่มีใครกล้าทำเรื่องเลวร้ายแบบนี้กับเขาแน่นอน พวกเด็กรับใช้กลัวเขาหัวหดแทบจะไม่กล้ามองหน้าด้วยซ้ำ ยกเว้น...

“เมื่อวานโมริอยู่ไหน”

คำถามของภาคินทำให้กัลยาและสร้อยมองหน้ากัน ก่อนที่คุณแม่บ้านจะเป็นคนตอบคำถาม

“ส่วนใหญ่อีกุญอยู่ในห้องค่ะ แต่เมื่อวานเห็นออกมาเดินเล่นที่สวนอยู่แป๊บหนึ่ง”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นทำอะไรแปลกๆ หรือแปล่านอกจากออกมาเดินเล่น” ภาคินยังถามต่อ เริ่มรู้แล้วว่าใครคือต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องมานอนแเบบอยู่กับเตียงจนต้องเสียการเสียงานแบบนี้

กัลยาทำท่านึก แล้วเหตุการณ์ตุ๊กแกปริศนาในห้องเจ้านายก็ผุดขึ้นมา คุณแม่บ้านหันไปมองสร้อย อีกฝ่ายก็พยักหน้าหงิกๆ เพราะคิดเหมือนกัน กัลยาจึงเล่าเรื่องที่โมริเห็นตุ๊กแกอยู่ในห้องให้ภาคินฟัง

อย่างละเอียด เธอเห็นชายหนุ่มขบกรามเสียงดังกรอดๆ ก็ชักจะหวั่นใจ แทนผู้ต้องสงสัย แต่เธอไม่สงสัยหรือ ก็อยากมาทำร้ายว่าที่ลูกเขยของเธอทำไมกัน

ขอให้คุณภาคไถ่ย้ายนั่นออกไปจากบ้านเสียทีเถอะ ขวางหูขวางตาเธอมานานแล้ว

โมรีสว่น้อยเสียเมื่อไหร่ คุณภาคก็หลอหลาเอาการ ชายหญิงที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดแต่มาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันก็เหมือนน้ำตาปลาใกล้หมด แม้ทั้งคู่จะแสดงออกชัดเจนว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน แต่ของอย่างนี้ไว้ใจได้ที่ไหน

เธอไม่มีวันยอมให้โมรีมาซุ่มมือเปิบภคินไปจากลูกสาวของเธอเด็ดขาด แม้ตอนนี้ระดับเดือนจะไม่ค่อยเชื่อฟังเธอเรื่องให้ขยันอ่อยภคิน แต่ไปหลงใหลได้ปลื้มกับเพื่อนสนิทของเขาแทนก็เถอะ

“เธอมีอะไรจะพูดหรือเปล่า”

เสียงดๆ ของภคินทำให้สร้อยสะดุ้งก่อนจะอ้าอึ้ง กัลยาเลยกระซิบดู เด็กรับใช้จึงยอมเล่าสิ่งที่เห็นให้ภคินฟัง

“เมื่อวานนี้สร้อยเห็นยายโมรีไปป่วนเปี่ยนอยู่ที่ตุ๊ยากะ เห็นบอกว่าเจ็บคอเหมือนจะไม่สบายเลยมาหายากิน ตอนนั้นสร้อยก็ไม่ได้สงสัยอะไร เลยไม่เห็นว่ายายโมรีเอายาอย่างอื่นไปด้วยหรือเปล่า”

ใบหน้าของภคินเรียบสนิทจนกัลยาและสร้อยเดาความคิดไม่ออก แต่เงิบๆ แบบนี้แหละอันตรายที่สุด คล้ายทะเลนิ่งสงบก่อนจะมีพายุใหญ่พัดผ่านสร้างความเสียหายให้แก่ชีวิตและทรัพย์สินของผู้ที่อยู่ใกล้เคียง

“คุณภาคจะให้ป้าจัดการแม่โมรีเลยหรือเปลาคะ”

“ไม่ต้อง ผมจะจัดการเรื่องนี้เอง แล้วไม่ต้องไปบอกใครเรื่องที่เราคุยกันในห้องนี้ด้วย ไปทำงานต่อเถอะ ผมอยากพักผ่อน”

“คะคุณภาค” แม้จะไม่พอใจคำสั่งของเจ้านายหนุ่ม แต่ก็ต้อง

ทำตามอย่างขัดไม่ได้

คล้ายหลังกัลยาและสร้อย ภคินก็ตวัดสายตาไปทางประตูห้อง ดวงตาสีเข้มจ้องเขม็งราวกับจะมองให้ทะลุไปถึงห้องฝั่งตรงข้าม อยากรู้ว่ายายตัวดีกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าให้เดาคงกำลังหัวเราะเยาะเขาอยู่เป็นแน่

น่าโมโหหนักที่เขาพลาดท่าเสียทีให้ผู้หญิงจอมอวดดี แต่เขาจะยังไม่จัดการเธอตอนนี้ ปล່อยให้หลงระเหิดกับชัยชนะไปก่อน แล้วค่อยตลบหลังเอาคืนก็ยังไม่วาย

กัลยาและสร้อยพร้อมใจกันส่งรังสีอำมหิตไปหาเจ้าของ ร้างบางที่เดินฉีกเข้ามาในห้องครัว โมรีเพียงแค่เลิกคิ้วเป็นเชิงถาม แต่เมื่อได้รับคำตอบเป็นการสะบัดหน้าใส่ หญิงสาวก็เมินใส่บ้าง เพราะตอนนี้สิ่งที่เธอสนใจคืออาการป่วยกะทันหันจนไปทำงานไม่ไหวของเจ้าของบ้านมากกว่า

นี่เธอแอบใส่ยาระบายไปแค่นี้เดี๋ยวยังสิ้นฤทธิ์ขนาดนี้ ถ้าใส่หมดนี้ไม่อยากจะคิดสภาพ สาวแสบคิดอย่างสะใจ

คนอารมณ์ดีละเลียดอาหารเข้าของตัวเองซ้ำๆ ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่าว่ารสชาติอาหารอร่อยถูกปากมากกว่าทุกวัน หันไปทางไหนก็เห็นแต่ความสดใส

อาการกินไปยิ้มไปของโมรีไม่ได้รอดพ้นจากสายตาของกัลยาและสร้อย ถ้าไม่ติดว่าภคินสั่งกำชับไว้ พวกเธอคงไม่รอช้าที่จะเข้าไปเล่นงานโมรีแน่ๆ โทษฐานทำให้เจ้านายที่รักต้องล้มหมอนนอนเสื่อเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

“รู้สึกวันนี้เธอจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษนะ” คุณภาคไม่ได้ห้ามแขวะ เพราะฉะนั้นขอสักหน่อยเถอะ

“ก็นิดหน่อยแหละค่ะ แต่ดูคุณแม่บ้านจะอารมณ์ไม่ค่อยดี

นะคะ ใครไปเหยียบหาง เอ๊ย ใครทำอะไรให้ไม่พอใจเธอคะ” ในเมื่ออีกฝ่ายเดินมาหาเรื่องขนาดนี้ โมรีก็ไม่ได้คิดจะพูดดีด้วย

“เธอทำอะไรเอาไว้อย่าคิดว่าไม่มีใครรู้นะ เคยได้ยินหรือเปล่าว่าความลับไม่มีในโลก สักวันเธอต้องโดนดี” กัลยากล่าวอาฆาตโกรธแทนเจ้านายจนแทบอยากบีบคอโมรีให้ตายคามือ

คนโดนขู่ไม่แฉแส เธอยกไหล่ก่อนรวบข้อนิ้วมัดด้วยกิริยาเรียบร้อยเกินเหตุอย่างจงใจยั่วโมโห ล้างจานเสร็จก็หันมาเผชิญหน้ากับกัลยาที่เอาแต่ตีหน้ายักษ์ใส่ไม่เลิก

“สักวันของบ้านี้เมื่อไหร่กันล่ะ ฉันนี่อยากจะโดนดีจนตัวสั่นแล้วเนี่ย” โมรียิ้มกวน เห็นอีกฝ่ายตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าก็อยากจะหยายหน้าระเบิดเสียงหัวเราะให้ลั่น อย่าหาว่าเธอลามปามคนแก่เลย ก็คนแก่อยากมาหาเรื่องก่อนทำไม

“เธอนั่น...” กัลยาชี้หน้า แต่นึกคำด่าสวนกลับไม่ทันเพราะมัวแต่โกรธ

“นี่ป่า แทนที่จะเอาเวลามาหาเรื่องฉันเนี่ย ไปดูแลเจ้านายของปาก่อนมัย ป่านนี้ตายหรือยังก็ไม่รู้” กวนประสาททั้งท้ายเสร็จก็สะบัดก้นออกไป ทิ้งให้กัลยาหัวเสียจัดจนหันไประบายอารมณ์กับสร้อยแทน

โมรีไม่คิดว่าประโยคที่เธอพูดใส่หน้ากัลยาว่า ‘อยากโดนดีจนตัวสั่น’ จะวิ่งเข้ามาหาเร็วขนาดนี้ เพราะเพียงแค่เข้ามาในห้องนอนกะว่าจะอ่านหนังสือที่ค้างไว้ให้จบ หญิงสาวกลับต้องเผชิญหน้ากับคนที่เธอคิดว่าการล้างนอนหมดแรงหมดแรงจากฤทธิ์ยาระบาย

เธอกำลังจะอ้าปากต่อว่า แต่เมื่อเห็นท่าทางเอาเรื่องของภคินก็เปลี่ยนใจรีบหันหลังเดินหนี เพราะดูแล้วตอนนี้เธอควรอยู่ให้ห่างๆ น่าจะดีที่สุด

รีบขนาดไหนก็ยังช้ากว่าช่วงขายาวที่ก้าวพรวดเดียวก็คิดว่า

เอาร่างของโมรีได้จากด้านหลัง และจัดการล็อกตัวนางมารน้อยไว้ ด้วยลำแขนแกร่งอย่างแน่นหนา

“ทำอะไรของคุณ ปล่อยนะ”

“จะหนีความผิดหรือไง” ภคินกระซิบเสียงหยาบเล่นเอาโมรี คอหด เริ่มกลัวขึ้นมานิดๆ แล้ว อยากจะดิ้นหนีก็ไม่ได้เพราะแรง อีกฝ่ายเยอะยิ่งกว่าข้างสาร

“หนีความผิดทำอะไรของคุณ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ นี่คิดจะ ลวนลามกันหรือไง”

“แล้วนี่อะไร”

ดวงตาคู่สวยเบิกค้างกับสิ่งที่ถูกชูให้ดูตรงหน้า มันคือขวดน้ำมัน ละหุ่งที่เธอยังไม่มีโอกาสเอามาไปกำจัดหลักฐานเพราะมัวแต่ครีမ်มอก ครีမ်ใจที่ได้แก่แค้นภคิน ออย่าบอกนะว่าเขาแอบมาค้นห้องเธอ นอกจาก เผด็จการแล้วยังไรมารยาทที่สุด

“อะ...อะไรของคุณ เอามาให้ฉันดูทำไมไม่ทราบ ฉันกินง่าย ง่ายคล่อง ไม่ได้ท้องผูกเสียหน่อย” แม้หลักฐานจะเด่นชัดแต่เรื่องอะไร จะยอมรับง่ายๆ ขอเถไปหน้าด้านๆ นี่แหละ

“ปากแข็งนักนะ หลักฐานคาตาขนาดนี้แล้วยังจะบอกว่าไม่ได้ ทำอีกหรือไง”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น ปล่อยนะ มาจับฉันไว้ทำไมเล่า ไอ้คน บ้า ไอ้คนไม่มีมารยาท แอบเข้าห้องคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต”

นอกจากจะไม่ยอมรับผิดแล้วเธอยังโป้ยให้คนถูกแกล้งกลายเป็นคนไม่มีมารยาทเสียนี้ เล่นเอาชายหนุ่มยิ่งยั่ว

“เธอลืมไปแล้วหรือไม่ว่านี่บ้านฉัน ฉันจะเข้าจะออกห้องไหน ทำไม่ต้องรอให้ใครอนุญาต”

เสียงเข้มดุษยังไม่ทำให้หัวใจของโมรีเต้นรัวได้เท่ากับลมหายใจ ร้อนผ่าวที่รินรดชอกคอ หญิงสาวย่นคอกลับตาปีจึงไม่เห็นว่ภคิน

กระตือรือร้นพอที่จะทำให้ผู้หญิงปากจืดกัวจันตัวสั้นได้ แต่แค่นี้ยังไม่
ไป

“ว้าย ทำอะไร ปล่อยฉันนะ ปล่อยๆ”

เสียงกรีดร้องของโมรีที่ดังลั่นขึ้นสองของบ้านทำให้กัลยาและ
บรรดาคนรับใช้กรูกันมาขึ้นชะเง้อชะเง้อมองตรงตึ้นบันได แต่ไม่มีใคร
กล้าขึ้นไปดูและไม่กล้าปริปากพูด ได้แต่มองหน้ากันไปมา เพราะรู้ดี
ว่าคนนั้นๆ อย่างภคินเวลาโมโหก็คืออสูรร้ายจริงๆ นี่เอง

ไม่มีใครกล้าเสียงเข้าไปห้ามปรามเจ้านายหนุ่มที่ไม่รู้ว่าปานนี้
จะลงโทษเชลยสาวด้วยวิธีไหน ได้แต่หวังว่าคงไม่ใช่แนวตบจูบแล้วจับ
ปล้ำทำเมียอย่างในนิยายน้ำเน่าหรอกนะ

“อ้อๆๆ ไอ้อ้ออ้ออ้อ ออ้ออ้ออ้อ”

เสียงอ้ออ้อเรียกให้ภคินเพียงแคंपรายตามอง ชายหนุ่มไม่คิดจะ
สนใจฟังเสียงด่าไม่ได้ศัพท์และตาเขียวๆ ของโมรี เขายังคงนั่งไขว่ห้าง
อ่านเอกสารที่สั่งให้ชาญแพกซ์ส่งมาให้จากบริษัท แม้ร่างกายจะยัง
อ่อนเพลีย แต่สมองของเขายังทำงานได้

“อ้ออ้ออ้ออ้อ ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้ออ้อ” โมรีพยายามเรียกร้อง
ความสนใจ แต่ก็ไม่เป็นผล หญิงสาวขยับตัวด้วยความเมื่อยขบ ทั้งยัง
ปวดแขนและขาที่ถูกมัดจนต้องนอนคุดคู้อยู่บนพื้น แม้แต่ปากก็ถูก
ผนึกไว้ด้วยเหมือนกัน

คิดแล้วโมรีก็เจ็บใจที่พลาดท่าเสียที่ถูกภคินจับมัดมือมัดเท้า
ปิดปากแล้วแบกพาตบ่าพามาที่ห้องของเขาเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว พอ
มาถึงก็โยนเธอลงบนพื้น เล่นเอาจุก อยากจะด่าก็ด่าไม่ได้เพราะปาก
ถูกผ้ามัดปิดไว้เสียแน่น จากนั้นเขาก็ไม่สนใจเธออีกเลย ทำเหมือนใน
ห้องนี้มีเขาอยู่คนเดียว

โมรีโมโหจนแทบจะพ่นไฟได้ หมอนี่กล้าดียังไงมาจับเธอมัดเป็น

ข้าวต้มมัด เธอก็แค่แอบเอายาระบายให้เขากิน นี่เธอเห็นบกินแล้ว
กินอีกจนซาไปหมดแล้ว ไหนจะอาการเหมือนไข้จะกลับนี่อีก

หญิงสาวรู้สึกได้ว่าลมหายใจของตัวเองร้อนผ่าวขึ้นเรื่อยๆ
อาการครั่นเนื้อครั่นตัวเริ่มกลับมาเล่นงานอีกครั้งทั้งที่อุตส่าห์กินยาผัก
ไว้แล้ว ไม่น่าอุทริไปวายน้ำตอนคำๆ มีดๆ เป็นไฉไละ หวัดรับประทาน
จนได้

โมรีสะบัดหัวไล่ความมึนงงจากพิษไข้ ตวัดสายตาเขียวขุ่นจ้อง
มองคนที่มัดเธอคล้ายจะส่งกระแสจิตให้เขาเลิกสนใจเอกสารในมือ
แล้วหันมามองหน่อย

“จะเอาอะไร” ภคินเงยหน้าจากเอกสารจ้องตอบดวงตาที่
กะพริบปริบๆ ของยายตัวร้าย

เธอพยายามส่งเสียงอื้ออึงบอกใบ้ให้เขาแก้มัดให้เสียที แต่สิ่งที่
หญิงสาวได้รับกลับมาก็คือรอยยิ้มร้ายกาจและวาทะที่ทำให้เธออยาก
จะกรี๊ดให้ลั่นบ้าน

“ถ้ายังไม่สำนึกผิดก็อยู่อย่างนั้นแหละ ข้าวไม่ต้องกิน ไม่ต้อง
ทำอะไรทั้งนั้น”

ฐไปอย่างนั้น เขาก็ไม่ใช่คนใจยักษ์ใจมารที่จะปล่อยให้โมรีอด
ข้าว แค่อยากสั่งสอนผู้หญิงปากดีและดื้อรั้นให้รู้สำนึกเสียบ้าง เรียน
ก็จบแล้วแต่ยังคิดและทำอะไรเป็นเด็กไม่รู้จักโตด้วยการแกล้งเอายาระบาย
มาให้คนอื่นกิน โดนมัดให้เลิกดิ้นเลิกพูดแค่นี้ยังไม่ยอมไป

โมรีกระทีบเท้ากับพื้นดังปั้งๆ อย่างโมโห อาฆาตมาดร้ายภคิน
อยู่ในใจว่าอย่าให้เธอหลุดไปได้ เพราะคราวหน้าจะไม่ใช้แค่ยาระบาย
แต่จะเอายาพิษกรอกปากเขาให้ตายไปเลย

ภคินชำเลืองมองคนที่พลิกตัวนอนหันหลังให้เขาด้วยท่าทาง
กระพัดกระพือดแล้วส่ายหัว ที่ตอนทำคนอื่นไม่คิดก่อน พอตัวเองถูก
ทำบ้างก็โกรธ แล้วคิดว่าเขาไม่โกรธหรือไง งานการก็ต้องมาเสียเพราะ

เรื่องไร้สาระของเธอ เรื่องของเธอยังไม่มีอะไรคืบหน้าก็ต้องมา
วุ่นวายกับเรื่องไม่เป็นเรื่องของเธอ

ชายหนุ่มถอนหายใจ หันมาสนใจงานของตัวเองอีกครั้ง ทำให้
ไม่เห็นว่ามีแผ่นหลังบอบบางกำลังสั่นเทา ถ้าเขาเอะใจและเดินไปดูก็จะ
เห็นว่าดวงตาคู่สวยปิดแน่น มีเพียงหยดน้ำใสที่ไหลรินออกมาอย่าง
เงียบๆ ด้วยความอัดอั้นตันใจ

เธอแค่อยากเอาคืนคนจนยโสโอหังโม้จบบแรกของเธอ แต่กลับ
ถูกจับมัดรวากับเธอไปทำผิดร้ายแรงมา แค่นี้ชายหายตัวไปพร้อม
หลานสาวของเธอ เธอก็เครียดมากพออยู่แล้วแท้ๆ

“นั่นคุณภาคจะออกไปไหนหรือคะ”

กัลยาเอ่ยถามเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของเจ้านายหนุ่มเดินลงมา
จากชั้นบนด้วยชุดสุทเท์มียศราวกับว่าจะออกไปทำงานทั้งที่เป็นเวลา
บ่ายแก่แล้ว และเขาบอกเองว่าวันนี้จะหยุดงานหนึ่งวันเพื่อพักผ่อนให้
ร่างกายฟื้นตัวจากอาการท้องเสีย

“มีธุระด่วนที่บริษัทนะ” ชายผู้เพ่งโทร. มาบอกว่าลูกค้าที่มีนัด
เซ็นสัญญากันพรุ่งนี้ขอลื่อนมาเป็นวันนี้ทำให้เขาต้องรีบไปที่บริษัท
แม้จะยังรู้สึกเพลียอยู่เล็กน้อย แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา เรื่องงานสำคัญที่สุด

“แต่คุณภาคไม่สบายอยู่ หายดีแล้วหรือคะ” คุณแม่บ้านยัง
ถามด้วยความเป็นห่วง

“โอเคแล้วละ” ชายหนุ่มกำลังจะก้าวขึ้นรถก็นึกอะไรขึ้นได้จึง
หันกลับมาหาภรรยาอีกครั้ง “พอมออกไปแล้ว ป้าขึ้นไปห้องผมแล้ว
แก้มัดให้โมรีด้วยนะ”

เขาสั่งสั้นๆ แล้วก็ขับรถออกไปเลยเพราะไวใจว่ากัลยาจะต้อง
ทำตามคำสั่ง

เมื่อสักครู่ก่อนเขาจะออกมาเห็นยายตัวสวบหลับปุ๋ยทั้งที่ถูกมัด

เขาเกือบจะใจอ่อนแก้มัดให้แล้วเมื่อเห็นคราบน้ำตาบนแก้มใส แต่ก็
ไม่ยากให้อีกฝ่ายได้ใจก็เลยตั้งใจเดินออกมา ให้กัลยาเป็นคนไปแก้มัด
เขาจะได้ไม่รู้สึกเสียหน้า

อุตสาห์ทำหน้าเข้มข้มไว้ตั้งเยอะ จู่ๆ จะไปแก้มัดให้ด้วยตัวเองก็
เสียฟอร์มแย่

“คุณภาคมัตยายโมรีไว้อย่างนั้นหรือ”

กัลยาพึมพำ มองขึ้นไปบนชั้นสอง ก่อนจะเหยียดยิ้มและเดิน
กลับเข้าไปในครัวแทนที่จะไปทำตามคำสั่งของภคิน เรื่องอะไรเธอจะ
ต้องไปแก้มัดให้ผู้หญิงร้ายกาจคนนั้นด้วย ปล่อยให้ถูกมัดอยู่อย่างนั้น
แหละ กล้ามาต่อปากต่อคำกับเธอแถมยังแกล้งให้เจ้านายหนุ่มต้องเสีย
ทั้งคืนอีก สมน้ำหน้าแล้ว

รออีกสองสามชั่วโมงแล้วค่อยไปแก้มัดให้แล้วกัน เพราะขึ้น
คุณภาคกลับมาแล้วพบว่ายังไม่ทำตามคำสั่ง เธออาจจะโดนตำหนิ
เอาได้

แต่ความคิดที่วางแผนไว้ก็ต้องเป็นหมันเมื่อสร้อยและหนูเปิด
ซีรี่ย์เกาหลีที่กัลยากำลังติดงอมแงม ทำให้คุณแม่บ้านลืมเรื่องที่ภคิน
สั่งไว้เสียสนิทเพราะมัวแต่พินกับหน้าตาอันหล่อเหลาขาวดีของพระเอก
ซีรี่ย์ในดวงใจ

กว่าภคินจะเสร็จธุระที่บริษัทก็ต้องเสียเวลาไปมากกว่าที่
คิด เพราะนอกจากการเซ็นสัญญาร่วมธุรกิจกันแล้ว นักธุรกิจหนุ่มยัง
ต้องตอบรับคำเชิญให้ร่วมรับประทานอาหารเย็นกับลูกค้ำที่ฟวงลูกสาว
แสนสวยมาด้วย

ดูท่าแล้วลูกค้ำของเขาคนนี้จะไม่อยากแคว่ร่วมทำธุรกิจ แต่คง
อยากร่วมวงเสวนาปัญญาติกับเขาจึงยัดเยียดลูกสาวให้เสียมากกว่า
เพียงแต่เขาไม่เล่นด้วย ถึงเขาจะคงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า แต่ก็เลือก

ชายหนุ่มถอนหายใจเหนื่อยหน่าย วันนี้หลังจากรับประทานอาหารเย็นกับลูกค้าแล้วชาญก็รายงานว่าคนที่เขาสั่งให้ไปเฝ้าที่บ้านของรชตและโมรีส่งข่าวมาว่าไม่มีใครโผล่ไปที่บ้านหลังนั้นเลยสักคน นักสืบที่จ้างให้สืบหารชตก็ยังคงคว้าน้ำเหลวเช่นเดิมทั้งที่เพื่อนสนิทอย่างเอกรินทรการันตีว่านักสืบที่แนะนำให้นั้นฝีมือดีสมค่าจ้าง แต่ผ่านไปกว่าสัปดาห์แล้วก็ยังไม่มีความสำเร็จ

คิวเข้มขมวดเข้าหากันแน่นเมื่อย้อนนึกไปถึงบทสนทนาระหว่างเขากับชาญเมื่อตอนค่ำ

‘บางทีคุณโมรีอาจจะไม่รู้ไม่เห็นกับรชตก็ได้นะครับคุณภาค’ ชาญเปรียบกับเจ้านายเมื่อพวกเขาย้อนกลับมาที่บริษัทอีกครั้งหลังจากแยกกับลูกค้าที่ร้านอาหารแล้ว เพราะมีเอกสารอีกสองสามอย่างที่ภคินอยากเคลียร์ให้เสร็จก่อนกลับไปพักผ่อน ‘คุณภาคน่าจะปล่อยให้เธอกลับบ้าน’

‘ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้น’ เสียงของภคินเข้มขึ้น บ่งบอกว่ากำลังไม่พอใจกับสิ่งที่ได้ยิน

ชาญรับรู้ได้ ‘ไม่รู้เมื่อไหร่ที่เขาส่งสารและเห็นใจโมรี พี่ชายก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ตัวเองยังมาถูกกักตัวไว้อีก เป็นเขาคงอึดอัดตาย เขาพูดต่อด้วยไม่ยากให้เจ้านายดึงคนที่ไม่รู้ชื่อไหนไหนเข้ามาเกี่ยว

‘ก็ถ้าเธอรู้ว่ารชตซ่อนตัวอยู่ที่ไหน เธอน่าจะมีทำทีอะไรให้เราจับพิรุณได้บ้าง แต่ในที่ที่เห็น เธอเหมือนจะร้อใจด้วยซ้ำที่พี่ชายหายตัวไป’

‘แล้วยังไง’ ภคินหน้าบึ้ง ชักจะขวางหูขวางตากับท่าทางที่คนสนิทเป็นห่วงเป็นใยตัวประกันสาวของเขา

‘ผมคิดว่าถ้าคุณภาคปล่อยให้เธอกลับบ้าน บางทีถ้ารชตรู้ว่าน้องสาวอยู่ที่บ้าน เขาอาจจะย้อนกลับมาก็ได้ครับ’

‘ไม’ ภคินปฏิเสศทันควัน

ชาตุมองเจ้านายด้วยสายตาแปลกใจกึ่งสงสัย

ท่านประธานใหญ่แห่งภานุรัตนกรุปจึงรีบบอกถึงเหตุผลของ
ตัวเองบ้าง

‘นายเคยได้ยินมั๊ย จงเก็บมิตรไว้ใกล้ตัว แต่จงเก็บศัตรูไว้ไกลตัว
ยิ่งกว่า ฉันไม่ไว้ใจสองพี่น้องนี้ ไฉ่รัชตร้ายเจียบไม่มั่นคงไม่กล้าพา
เอมิกาหนีไป ส่วนน้องสาวของมันนายไม่รู้หรือกว่าร้ายกาจขนาดไหน’

เขาโดนมากับตัวแล้วทำไมจะไม่รู้ เล่นเอาไม่ได้นอนทั้งคืนเพราะ
มัวแต่วิ่งเข้าวังออกห้องน้ำ ถ้าร่างกายเขาไม่แข็งแรงปานนี้คงได้ไปนอน
หยอดน้ำข้าวต้มที่โรงพยาบาลแล้ว

‘แต่คุณโมรีไม่ใช่มิตรหรือศัตรูนะครับ เธอก็เป็นแค่น้องสาวของ
รัชต’ ชาตุมองแย้งเสียงอ่อย ตรีภะของเจ้านายช่างแปลกประหลาด
เสียจริง

‘ถ้านายยังอยากมีงานทำอยู่ก็หุบปากซะและอย่าพูดถึงโมรีอีก
ตราบดีที่ไฉ่รัชตยังหดหู่อยู่ในกระดองก็อย่าหวังว่าโมรีจะเป็นอิสระ’

ต่อให้ต้องกักขังเธอไว้ชั่วชีวิตเขาก็จะทำ ภคินคิดอย่างคนเอา
แต่ใจและไม่เคยยอมแพ้ใคร ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงไม่อยากปล่อย
โมรีไป เขายังนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าถ้าวันหนึ่งรัชตพาเอมิกากลับมา เขา
จะกล้าปล่อยให้โมรีเป็นอิสระหรือไม่

นักธุรกิจหนุ่มสะบัดศีรษะไล่เหตุการณ์ไม่สบอารมณ์ทิ้ง เขาเดิน
ขึ้นมาถึงห้องนอน อดไม่ได้ที่จะเหลือบมองประตูห้องตรงกันข้าม
ป่านนี้ยาดำตัวร้ายคงหลับไปแล้ว คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มก็เข้าไปในห้อง
ของตน เขาไม่เปิดไฟเพราะตอนนี้เปลี่ยจนตาใกล้จะปิด ตั้งใจว่า
อาบน้ำแล้วจะนอนเลย

“โอ๊ะ”

ภคินเกือบล้มหน้าคะมำเพราะสะดุดอะไรบางอย่างที่ขวางอยู่

หน้าห้องน้ำ มีอู่ใหญ่รับเชื้อมกตสวิตซ์ไฟ เมื่อแสงไฟสว่างขึ้นก็ทำให้
เขาเห็นว่าสิ่งนั้นคือร่างที่นอนคุดคู่สันทนาการของโมรี

พอหายอึ้งชายหนุ่มก็รีบอุ้มร่างไร้สติขึ้นไปนอนบนเตียง แก่
พันนาการทุกอย่างออกจนหมด ผลอสบถคำหยาบเมื่อเห็นว่าข้อมือ
และข้อเท้าที่ถูกมัดเริ่มหือเลือด แต่นั่นยังไม่ทำให้เขาใจหายได้เท่าตัว
โมรีที่ร้อนเป็นไฟ ภคินซ่อนอุ้มร่างบางขึ้นอีกครั้งและพาคนป่วยไป
โรงพยาบาลทันที